



Vestitorul numelui lui Iehova

“Străjerule, cât mai este din noapte!”
Isaia 21, 11

Anul VI. — Noembrie, 1937 — No. 11.

Conținutul:

- Ingrijirile lui Iehova (partea II urmare) 183
Ingrijirile lui Iehova (partea III) 185
Ingrijirile lui Iehova (partea IV) 195

Apare odată pe lună

Editori:

SOCIETATEA DE BIBLIE
ȘI TRACTATE M. D. I.

Soc. Anonimă

Str. Crișana No. 35 (fost 33) București 2.

Voi
îmi
sunteți
martori-
zice Iehova-
că eu sunt
Dumnezeu.
Isaia 43:12

VESTITORUL NÚMELUI LUI IEHOVA

Revista aceasta este o traducere care apare
în mai multe limbi

Pentru România răspunzător :

VASILE STOICA, București 2, Str. Crișana 35

Permis pentru această revistă :

Ord. Ministerului Regal al Afacerilor Străine No. 603 din
7 Februarie 1933.

Pentru expediere :

Ord. P. T. T. No. 24.250 din 10 Februarie 1933 No. 4 pag. 12

„Și toți fiii tăi vor fi învățați de Iehova, și mare va
fi pacea fiilor tăi“. = *Isaia 54:13* (Versiune engleză)

Sfânta Scriptură învață clar

Că IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat, că el este
din vecinicie în vecinicie, că el este Creatorul cerului și al
pământului și Dătătorul de viață al creaturilor sale. Că
Logosul a fost începutul creașunii sale și agentul activ al
său la formarea tuturor lucrurilor; că el este acum Domnul
Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe
pământ, și că el este principalul agent executor al lui Iehova.

CĂ DUMNEZEU a creat pământul pentru om; că el a
creat pe om perfect și pentru a trăi pe pământ unde l-a pus
Că omul a călcat cu voință legea lui Dumnezeu și astfel a că-
zut sub sentința de moarte; că din cauza păcatului lui Adam,
toți oamenii s-au născut ca păcătoși și n-au niciun drept la
viață.

CĂ ISUS a devenit om pentru a putea deveni Răscum-
părătorul omului; că a suferit moartea pentru a procura pre-
țul de răscumpărare pentru om; că Isus a înviat ca creatură
divină din morți, s'a înălțat la cer și că Dumnezeu l-a ridicat
mai presus de orice creatură și de orice nume și l-a investit
cu toată puterea și cu toată autoritatea.

CĂ ORGANIZAȚIUNEA LUI IEHOVA se numește Sion
și că Isus Cristos este funcționarul principal și Regele că-
ruia îi aparține dreptul de a domni peste lume; că urmașii
unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și mem-
brii organizașunii lui Iehova; că ei sunt martorii săi și că
au datoria și privilegiul să deie mărturie despre supremașia
lui Iehova și să proclame hotăririle sale așa cum sunt ex-
primare în Biblie; și că ei trebuie să ducă fructele împără-
șiei tuturor acelor care voesc să-i asculte.

CĂ LUMEA s'a sfârșit; că Domnul Isus Cristos, pe care
l-a așezat Iehova pe tronul său, a expulzat pe Satan din cer
și fundează acum împărășia lui Dumnezeu.

CĂ REMEDIUL și binecuvântările de cari vor profita
popoarele pământului nu vor putea veni decât prin împă-
rășia lui Iehova pe care Christos a început să o stabilească.

Că fapta mare-următoare a Domnului va fi distrugerea or-
ganizașunii lui Satan și stabilirea dreptășii pe pământ; că
toți cei cari în împărășie se vor supune legilor sale vor fi
restatorniciși și vor trăi vecinic pe pământ.

Misiunea sa.

ACEASTA REVISTA este editată pentru a ajuta oame-
nilor să cunoască pe Iehova Dumnezeu și hotăririle sale, așa
cum sunt relatate în Biblie. Ea publică instrucșuni biblice
cari sunt folositoare oamenilor cu credință în Dumnezeu. Ea
pregătește pentru cititorii săi un studiu sistematic al Bibliei
și oferă și altă literatură pentru încurajarea acestor studii.
Ea publică între altele articole potrivite pentru instruirea
publicului prin radio.

Ea se ține strict de Biblie ca autoritate pentru expunerile
sale. Ea este absolut liberă și independentă de toate parti-
dele, de toate sectele, de toate institușunile în general. Ea
este fără rezervă în serviciul lui Iehova Dumnezeu, în ser-
viciul împărășiei sale a cărei Rege este Cristos. Ea n'are un
punct de vedere dogmatic, dimpotrivă; cititorul este invitat
să supună conșinutul ei la un examen serios la lumina Sfin-
tei Scripturi. Ea nu se amestecă în nici o controversă și co-
loanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Adrese pentru comandă :

România : Str. Crișana 33, București 2
Cehoslovacia : Tylova ul. 16, Praha-Smichov
Jugoslavia : Dalmatinska ul. 59, Belgrad
Frânța : 129, Faubourg Poissonnière, Paris IX
Belgia : 66, rue de d'Intendant, Bruxelles
Statele-Unite : 117 Adams Street, Brooklyn, N. Y.
Canada : 38-40 Irwin Ave., Toronto, 5, Ont.
Australia : 7 Beresford Rd., Strathfield, N. S. W.

Vă rugăm să vă adresați totdeauna la
Societate.

Preșul abonamentului anual :

România : Lei 120,-
Pentru străinătate : Lei 150,-
Cehoslovacia : Coroane 24,-
Frânța : Franci francezi 20,-
Belgia : Franci belgieni 24,50
Statele-Unite : Dol. 1,-
BANII SE VOR TRIMITE LA CONTUL CEC No. 2301.

INGRIJIRILE LUI IEHOVA

PARTEA II-a (continuare)

„Da Domnul a ales Sionul, l-a dorit ca locuință a lui, și a zis: Acesta este locul meu de odihnă pe vecie; voi locui în el, căci l-am dorit. Ii voi binecuvânta din belșug hrana, voi sătura cu piine pe săracii lui”
(Psalm 132: 13 — 15).

35. Iosif s'a folosit bine de posibilitățile existente și s'a îngrijit din belșug pentru nutrirea tuturor care vor corespunde condițiilor care au trebuit anunțate. În decursul aceluși period de șapte ani lui Iosif și soției sale Asnat li s'au născut fiii amintiți mai sus. În împlinirea acestei părți a dramei profetice Christos Isus, mai marele Iosif, dela urcarea lui pe tron, și mai cu seamă dela intrarea lui în templu, a organizat și a executat lucrarea sa pentru susținerea vieții acelor care-l ascultă. El conduce lucrul pe care trebuie să-l facă ei și care trebuie isprăvit înainte de a se descărea mânia lui Dumnezeu împotriva lui Satan și a organizațiunii sale în bătălia Armagedonului. Ceea ce înfăptuiește această lucrare mai întâi este aprovizionarea martorilor lui Iehova, a poporului pe care l-a ales Iehova pentru numele său, cu un belșug de hrană spirituală, mai departe învățarea lor cum să o întrebuințeze, și după aceea organizarea și trimiterea lor spre a servi pe alții cu fructele împărăției, care în felul acesta sunt oferite oamenilor de bunăvoință care doresc să fie hrăniți.

36. Mireasa lui Christos, compusă din credincioșii care au așteptat mult timp venirea Domnului Isus Christos și care acuma au fost înviați și strânși la Domnul, și anume au fost strânși la el împreună cu credincioșii de pe pământ care au fost „răpiți... ca să întimpinăm pe Domnul în văzduh” — această mireasă a lui Christos a fost preumbrită prin femeia lui Iosif. Prin faptul că Asnat, femeia lui Iosif, a fost roditoare și i-a născut doi fii, cele douăsprezece seminții ale lui Izrael au fost completate. Aceasta arată că cele douăsprezece seminții ale lui Iehova ale Izraelului spiritual, cele 144.000, acum sunt complete (Apocalips 7:1—8). Numele celor doi fii ai lui Iosif sunt semnificative și arată că toate binecuvântările de care se bucură rămășița lui Iehova pe pământ „ii fac să uite” toate necazurile pe care trebuie să le sufere — ca străini și călători fără drept de cetățenie în această lume. — pentru ca să poată intra în împărăție. Urmașii credincioși ai lui Christos Isus știu că ei trebuie să sufere cu Christos Isus și să piardă vaza lor printre oameni. Ei suportă toate aceste bucurii și uită aceste suferințe, știind bine că ele nu sunt vrednice să fie asemănați cu slava viitoare. „Manase”, numele unuia dintre fiii lui Iosif, înseamnă „care face a uita”. Numele celui alt fiu

Efraim, înseamnă „roditor” sau „fruct dublu” și arată că rămășița martorilor lui Iehova este încărcată cu fructele împărăției, din care ea mănâncă mai întâi și după aceea duce fructele împărăției altora pentru ca și aceștia să fie hrăniți; și martorii lui Iehova fac lucrul acesta cu bucurie cu toate suferințele pe care le aduce Satan prin instrumentele lui asupra lor. În felul acesta Christos Isus, mai marele Iosif, poate zice cu cuvintele profetului: „Iată, eu și copiii pe cari mi-i-a dat Domnul” (Evrei 2:13; Isaia 8:18). Amândoi fiii lui Iosif par să reprezinte pe rămășiță. Faptul că acei copii au purtat mai departe numele lui Iosif și al familiei sale arată că Satan nu este în stare să alunge pe rămășiță de pe pământ înainte de Armagedon deși se luptă disperat împotriva ei. Mai marele Iosif le-a încredințat mărturia lui, și ei ascultă de poruncile lui Dumnezeu spre onoarea numelui Tatălui său (Apocalips 12:17).

37. Această parte a profeției este o mare mângâiere pentru rămășiță, căci ea este o asigurare dela Domnul că el este cu ea și-și ține mâna asupra ei, și de aceea ei merg înainte în țara dușmanului, ridică steagul împărăției și arată popoarelor pământului însemnarea acestui steag și că el reprezintă împărăția sub domnia lui Christos care este singurul mijloc de salvare pentru neamul omenesc. În decursul timpului cât mai rămâne pe pământ, rămășița are asigurarea Domnului că o va hrăni din belșug cu hrana spirituală necesară pentru susținerea vieții ei și pentru întărirea sa pentru ca să poată rămânea mai departe tare în Domnul în puterea țării sale.

Foametea.

38. Cei șapte ani de recoltă bogată au trecut și cei șapte ani de foamete în Egipt s'au început, înocmă după cum a interpretat Iosif visul lui Faraon: „Cei șapte ani de belșug cari au fost în țara Egiptului, au trecut. Și au început să vină cei șapte ani de foamete, așa cum vestise Iosif. În toate țările era foamete, dar în toată țara Egiptului era pâine” (Geneza 41:53, 54).

39. Foametea a apăsat greu peste toată lumea, însă în hambarele și grânarele regale sub administrarea și controlul lui Iosif n'a fost sărăcie sau lipsă de hrană. Aceasta a fost o parte a dramei profetice, și observăm acum faptele întâmplătoare care arată împlinirea profeției. Christos Isus, mai marele Iosif, a fost pus pe tron

În anul 1914, și de atunci „împărăția lumii a trecut în mâinile Domnului nostru și ale Hristosului Său” (Apocalips 11:15). De atunci încolo toate lucrurile de pe pământ aparțin lui Christos Isus, pentru că sau să fie nimicite de el, ca de pildă organizațiunea vizibilă a lui Satan care stăpânește sau să fie cruțate în chip milos, ca de exemplu oamenii de bunăvoință care caută dreptatea și smerenia. Christos Isus permite însă ca Satan să rămână un timp oarecare mai departe la putere, și să stăpânească chiar și peste oamenii de bunăvoință și să aducă peste ei foamete spirituală îngrozitoare și să-i amenințe pe toți cu moartea. Hrană spirituală nu se găsește în nici-o parte a organizațiunii vizibile a lui Satan; și aceasta a fost reprezentat prin foametea de șapte ani. Faptul că foametea n'a păgubit nici pe Iosif și nici pe supușii lui arată că această foamete după hrană spirituală pe pământ nu este și în organizațiunea lui Dumnezeu, și că Dumnezeu în timpul foametei peste organizațiunea lui Satan nu încetează să nutrească pe poporul lui, ci în tot timpul cât bântuie foametea în lume îi dă hrană la timpul potrivit. Există unii care pretind a fi urmași ai lui Christos și susțin că cu moartea lui Charles T. Russell proviziunea de hrană pentru susținerea spirituală a celor de pe pământ a trebuit să se sfârșească și de fapt s'a sfârșit. O astfel de atitudine este cu totul irațională și nu este în conformitate cu Sfânta Scriptură. Noi trebuie să înținem în minte că Iehova Dumnezeu își îndeplinește scopurile prin Christos Isus. Faptele arată că din anul 1919 încolo multe alte persoane au fost aduse la cunoștința adevărului și au fost primite în templu și făcute o parte a organizațiunii lui Dumnezeu și o parte a rămășiței sale de pe pământ. Tot așa și oamenii de bunăvoință, care vor forma mulțimea mare de oameni, trebuie nutriți și trebuie să vină în organizațiunea lui Dumnezeu sub conducerea mai marei Iosif spre a primi mijloacele lor de trai, și Iehova a pregătit un belșug pentru a-i hrăni.

40. Organizațiunile religioase ale lui Satan de pe pământ țin pe mulți oameni prizonieri. Această întemnițare constă în general din îngrădirea oamenilor prin înfricare și prin aceea că sunt ținuți în neștiință despre privilegiul lor de a căuta mijloacele de trai ale lui Dumnezeu. Acești oameni de bunăvoință care se află în prinsoare nu găsesc altceva pentru ei decât hrană mucedă și putredă. Acolo ei suspină, după cum descrie profetul Ezechiel, din pricina urciunilor care se savârșesc și din cauza stărilor mizerabile care există. Răul comercial al lui Satan nu poate aduce nici-o hrană nutritoare acestor prizonieri, și ei sunt aproape infomețați. Cei ce iubesc ceea ce este drept și cred în Dumnezeu și în Christos Isus aud despre guvernul lui Dumnezeu sub administrația lui Christos Isus, și află că grânarele acestui guvern plin de har sunt pline de hrană spirituală bună și nutritoare pentru aceia care caută pe Domnul. Intocmai după cum strigătul poporului a fost auzit atunci de Faraon, așa este auzit acum strigătul poporului strămtorat de Iehova. „Când a flămânzit, în sfârșit, toată țara Egiptului, poporul a strigat la Faraon să-i dea pâine. Faraon a spus tuturor Egiptenilor: Duceți-vă la Iosif, și faceți ce vă va spune el” (Geneza 41:55).

41. În acelaș mod poruncește Dumnezeu acum oa-

menilor care flămânzeșc și însetează după hrană spirituală să meargă la Christos Isus. Iehova zice acum oamenilor care doresc hrană susținătoare de viață: „Iată Robul Meu [Christos Isus, mai marele Iosif], pe care L-am ales. Prea iubitul Meu, în care sufletul Meu își găsește plăcerea. Voiu pune Duhul Meu peste El, și va vesti Neamurilor judecata... Și Neamurile vor nădăjdui în Numele Lui” (Matei 12:18—21).

42. Iehova trimite astăzi pe martorii lui ca să vestească sufletelor flămânde mesajul său de mângâiere, și le zice: „Duceți-vă la servul meu, Christos Isus, și faceți ce vă va spune el, și veți trăi”. Numai cel ce merge la Christos Isus și urmează poruncile sale va trăi. Nu există altă cale spre a dobândi viață. Porunca și avertismentul sunt date aici oamenilor de bunăvoință care vor forma mulțimea mare de oameni, care este suscitată acum de Domnul. Despre aceia care merg la mai marele Iosif și ascultă poruncile sale și rămân credincioși și adevărați, este scris: „Nu le va mai fi foame, nu le va mai fi sete; nu-i va mai dogori nici soarele, nici o vreo altă arșiță. Căci Mielul, care stă în mijlocul scaunului de domnie, va fi Păstorul lor, îi va duce la izvoarele apelor vieții, și Dumnezeu va șterge orice lacrimă din ochii lor” (Apocalips 7:16, 17). Așa arată Dumnezeu acelor care-l iubesc îngrijirea bogată pe care a făcut-o pentru ei. Văzând aceasta, rămășița credincioasă nu trebuie să aprecieze numai lucrul acesta ca privilegiul ei, ci afară de aceasta trebuie să privească ca datoria ei sfântă să ridice un steag pentru popor și astfel să-i arate calea spre hambarele și grânarele lui Iehova care sunt îndesate cu provizii de hrană spirituală. „Foametea apasă acum asupra guvernului lui Satan al acestei lumi și va continua cu greutate și mizerie crescândă și în cele din urmă va sfârși în bătălia zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic. În decursul întregului period de foamete oamenii de bunăvoință care voiesc să primească ocrotire și binecuvântare trebuie să se ducă la Domnul Isus Christos, la mai marele Iosif, și să se nutrească din belșugul de hrană spirituală pe care a pregătit-o pentru ei din ordinul lui Dumnezeu. Poporul are acum înaintea ochilor faptele palpabile, și fiecare om rațional se va bucura să le vadă.

43. Iehova face cunoscut acum creaturilor ascultătoare de pe pământ ce legături există între el însuși împreună cu casa sa regală și „alte oi”, care sunt strânse de Christos Isus și formează „mulțimea mare de oameni”. În Sfânta Scriptură este scris cu privire la ea: „O mulțime mare de oameni, pe care nimenea n'ar fi putut-o număra” sau care a fost fără număr. Iehova hotărăște numărul exact al acelor care vor aparține casei regale, dar în ceea ce privește mulțimea mare de oameni pare că nu există motiv pentru ce să fie fixat numărul ei. Firește, Dumnezeu ar fi putut ști dinainte din câți va consta ea, însă după cum se vede el s'a abținut de la această cunoștință. El face ca oamenii să audă despre îngrijirea sa plină de har pentru ei, și după aceea fiecare este lăsat fără părtinire ori favorizare nedreaptă sau să primească această îngrijire și să trăiască, sau să o refuze și să rămână sub osândire și să piară. Iehova a deschis calea spre viață, și această cale constă din aceea de a căuta pe mai marele Iosif, Christos Isus, de a mânca din

hrana pe care a pregătit-o Iehova, de a învăța a cunoaște adevărul, de a te pune cu totul sub conducerea Domnului, a rămânea așa și a-l asculta cu bucurie. Toți care lucrează așa cum sunt îndrumați și și păstrează neprihănirea față de Iehova Dumnezeu prin faptul că rămân credincioși și statornici vor avea parte de binecuvântările sale. Unii ca aceștia nu numai că vor avea plăcere să se nutrească ei însși din îngrijirea grațioasă a lui Iehova, ci vor avea și bucurie să iete parte la transmiterea acestei vesti bune altora, pentruca și aceștia să cânte lauda și preamărirea lui Iehova.

44. Este scris: „Foamețea bântuia în toată țara. Iosif a deschis toate locurile cu provizii, și a vândut grâu Egiptenilor. Foamețea creștea din ce în ce mai mult în țara Egiptului. Și din toate țările venea lumea în Egipt, ca să cumpere grâu dela Iosif; căci în toate țările era foamete mare” (Geneza 41:56, 57). Aceasta este o altă dovadă despre nepărtinirea absolută a Domnului. Îngrijirea lui Dumnezeu stă deschisă tuturor țărilor lumii. „Aceasta este o altă dovadă că nutrirea poporului în timpul prezent de foamete se face cu deosebire spre folosul multimei mari de oameni. Cu privire la ea stă scris că vine „din orice neam, din orice seminție, din orice norod și din orice limbă” și stă înaintea tronului lui Christos Isus, dându-i omagiu ca Regelui, Liberatorului și Mântuitorului lumii. „și strigau cu glas tare, și ziceau: Mântuirea este a Dumnezeului nostru, care șade pe scaunul de domnie, și

a Mielului!” (Apocalips 7:9, 10). Noi știm acum că: „Ingerii din cer, membrii înviați ai trupului lui Christos precum și rămășița de pe pământ cântă cu bucurie laudele lui Iehova, și mulțimea mare de oameni își uneste vocea cu celelalte voci care preamăresc, și ei toți zic: „A Dumnezeului nostru să fie lauda, slava, înțelepciunea, mulțămirea, cinstea, puterea și făria, în vecii vecilor!” (Apocalips 7:12).

(urmează)

Întrebări pentru studiu

Alin. 34, 35. Ce s'a prefigurat, după cum se poate vedea acum, prin îngrijirea bogată pe care a făcut-o Iosif în decursul celor șapte ani de belșug, și prin chestia care este reportată în versetul 50 în aceeaș legătură?

Alin. 36, 37. Ce s'a preumbrit prin femeia lui Iosif? Ce însemnare profetică este în faptul că ea a născut lui Iosif doi fii, și în numele acestor fii? Cum împlinește această parte a dramei scopul voit?

Alin. 38—40. Ce s'a preumbrit prin cei șapte ani de foamete și prin faptul că ea a bântuit „în toate țările”? Aplică declarația: „În toată țara Egiptului era pine”.

Alin. 41—45. Descrie situația anunțată dinainte în versetul 55, și îngrijirea făcută pentru aceia care se duc la „Iosif” și fac ce le spune el.

Alin. 44. Ce însemnare profetică se poate vedea în tabloului care este descrisă în versetele 56 și 57?

(V. T. din 15 Februarie 1937)

INGRIJIRILE LUI IEHOVA

PARTEA III-a

„Iată-i că vin de departe, unii dela miazănoapte și dela apus, iar alții din țara Sinim” (Isaia 49:12)

I EHOVA a deschis calea spre viață și cei ce o caută în mod sărguitor o pot găsi. Numai o singură cale conduce la viață și la binecuvântările lăzate cu ea, și această cale este Christos Isus a cărui sânge vărsat face împăcare pentru mulți, adică pentru atâția câți îndeplinesc condițiunile lui Dumnezeu (Ioan 14:6; Matei 20:28). O altă cale nu există. „În nimeni altul nu este mântuire; căci nu este subț cer nici un alt Nume dat oamenilor în care trebuie să fim mântuiți” (Faptele Apostolilor 4:12). Oamenii care exercitează religiunea lui Satan pentru plată, opresc pe oamenii de bunăvoință în „închisorile” lor, și voiesc să-i facă să creadă că mântuirea lor atârnă de credințioșia lor față de organizațiunile religioase numite „biserici”. Acești bieli prizonieri sunt cu inima tristă; și când se strâng după obiceiul lor Duminecă dimineța și și unesc vocile în cântare, cântă toate cântările lor în tonul minor. Ei flămânezec din lipsă de hrană spirituală și fac ca vocile lor să răsune în viațete disperate, și în acelaș timp inimile lor strigă după o zi mai bună. Dumnezeu va asculta strigătele celor sinceri. Christos Isus, mai marele Iosif, deschide magazinul de provizii al Tatălui său și trimite pe rămășița martorilor lui Iehova din templu cu mesajul că Iehova s'a îngrijit în mod bogat spre a dăruia și a susține viața și spre a aduce fericire năsfârșită

acelora care ascultă de poruncile Guvernatorului său. Drama profetică arată împreună cu alte profeții că aceia care aud și sunt cu luare-aminte vin dela marginile îndepărtate ale pământului, din toate națiunile, din toate semințiile și din toate limbile și se folosesc de îngrijirea pe care Iehova a făcut-o într-un chip atât de milostiv și iau parte la ea. Toți aceia care vor asculta și și vor păstra neprihănirea față de Dumnezeu, vor fi o justificare a numelui lui Iehova.

2. Lumea veche este în întuneric căci ea se află sub mâna apăsătoare a dușmanului, și negustorii de religie sunt instrumentele sale principale spre a ținea pe popor în neștiință. Domnul Isus marele și dreptul Judecător, s'a așezat acum pe tronul judecării înaintea lui sunt strânse națiunile și el dă ocazie acelor care doresc dreptatea și viața să găsească calea și refugiul în organizațiunea lui Iehova. Când în Egipt și în toate țările din împrejurime a fost foamete, Iosif a vândut hrană acelor care au venit spre a o obține. Acela vindere de alimente nu însemnează și nu prezice profetic că martorii lui Iehova pot face din masați împărăției un articol de comerț în scopuri egoiste de câștig; ci însemnează că oamenii care au mijloace să și cumpere ceva, lucrează drept și cuviincios căru își arată aprecierea lor pentru îngrijirea lui Dumnezeu prin faptul că dau ceva spre a ajuta răspândirea

pe mai departe a mesajului împărăției pentruca și alții să-l audă. Din acest motiv iau martorii lui Iehova o mică sumă de la aceia care au dorința și sunt în stare să deie ceva pentru scrierile acestea; dacă alții nu sunt în situația de a putea da ceva, dar totuși doresc mesajul tipărit al adevărului, atunci lor li se dă bucurios gratuit. Când oamenii află că aici nu este vorba de o instituție de a oamenilor, ci de îngrijirea plină de har a lui Dumnezeu, atunci doresc să aducă o mică jertfă spre a exprima aprecierea lor pentru bunătatea lui Dumnezeu; este dorința sinceră a inimii lor ca și semenii lor să primească ocazie să afle despre această îngrijire plină de iubire și să aibă parte de binecuvântările ei.

3. Intreg Egiptul s'a aflat sub stăpânirea lui Iosif, a stăpânitorului legitim. În același mod întregă lumea se află acum sub stăpânirea lui Christos Isus, a mai marelui Iosif, a domnitorului legitim, dar cu toate acestea lui Satan îi este permis să-și exerciteze puterea încă și acum: și în decursul timpului scurt care este imediat înaintea Armagedonului oamenii de bine au ocazie să arate că dau preferință lui Dumnezeu și împărăției sale de dreptate și astfel merge înainte despărțirea oamenilor. Organizațiunea lui Satan este lipsită acum de orice hrană spirituală. În organizațiunile religioase care formează o parte a organizațiunii vizibile a lui Satan nu se găsește hrană spirituală pentru popor. Toți oamenii de bunăvoință pot să meargă însă la organizațiunea lui Dumnezeu sub administrațiunea lui Christos a mai marelui Iosif, căci acolo găsește subsistență spirituală. Din acest motiv în acest punct al dramei profetice Faraon, care a reprezentat pe Iehova, a zis către toți Egiptenii: „Duceți-vă la Iosif, și faceți ce vă va spune el!“ Tot așa vesteste acum Iehova poporului prin martorii săi în împlinirea acestei părți a dramei, că el este Dumnezeu și numai numele lui este Iehova; că el prin Christos Isus s'a îngrijit de binecuvântarea poporului și că de aceea toți care voiesc să trăiască trebuie să meargă la Christos Isus, la mai marele Iosif. Ei trebuie să facă ce le zice Domnul Isus, căci altfel vor muri (Faptele Apostolilor 3:23). Martorii lui Iehova nu pot să vorbească oamenilor despre îngrijirea lui Iehova, și dacă neglijează sau nu voiesc să asculte această poruncă a Domnului, vor muri. Martorii lui Iehova nu pot mântui pe nimeni, însă ei pot urma porunca lui Dumnezeu ce li s'a dat și astfel să facă posibil altora să cunoască calea spre viață. Clasa „servului credincios“ va face tocmai lucrul acesta și de aceea va trăi spre a lăuda pe Cel Prea înalt vecinic.

4. Este îmbucurător pentru poporul lui Dumnezeu să vadă acum cât de simplu și totuși atât de minunat a condus Iehova înainte de aceasta cu mult timp chiar și cele mai mici trăsături ale acestei drame, pe care o face să fie înțeleasă acum de aceia care caută cu zel înțelegerea. În acest punct se prezintă Iacob și joacă rolul său prin care reprezintă pe Iehova Dumnezeu: „Si a zis: Iată, văd că este grâu în Egipt; pogorâți-vă și cumpărați-ne grâu de acolo ca să trăim și să nu murim“ (Geneza 42:2). Intocmai după cum Faraon a poruncit Egiptenilor să se ducă la Iosif, la guvernatorul său, și să asculte poruncile lui, tot așa a îndrumat Iacob pe cei zece fii ai lui, pe frații vitregi ai lui

Iosif, să meargă la guvernatorul Egiptului și să aducă de acolo alimentele necesare. Prin aceasta Iacob a reprezentat pe Iehova care poruncește tuturor oamenilor de bunăvoință să se ducă la Christos Isus, la guvernatorul său instituit legal, pentruca să „trăiască și să nu moară“. Dela strângerea rămășiței în templu Iehova a trimis pe martorii lui, pe rămășiță și pe „sămânța femeii sale“, să se ducă prin țară și să „croiască o cale“ pentru popor și să le vestească adevărul despre îngrijirile sale pentruca să poată călători la marele Guvernator pe ai cărui umeri se odihnește guvernul, la el care este „Dumnezeu tare. Părintele vecinicilor, „Domn al păcii“ care dă sufletelor flămânde pâinea vieții (Isaia 9:6; 62:10). „Pâinea, care se pogară din cer, este de așa fel, ca cineva să mănânce din ea, și să nu moară“ (Ioan 6:50).

5. Când Iacob a trimis pe cei zece fii ai lui în Egipt, a oprit la sine pe Benjamin pentruca, după cum a zis el „să nu i se întâmple vreo nenorocire“ (Geneza 42:4). Iacob și-a arătat prin aceasta iubirea lui deosebită pentru Benjamin. Prin această parte a dramei Iehova a prezis iubirea și îngrijirea sa plină de har pentru aceia care dela venirea lui Christos Isus în templu au ajuns la cunoștința adevărului: și strângerea lor în clasa „servului credincios“ prin faptul că i-a făcut membri ai familiei sale, a fost arătată prin aceasta. Această parte a dramei nu arată că oamenii de bunăvoință caută să primească favoarea lui Dumnezeu înainte ca cei reprezentanți prin Benjamin să primească favoarea sa. Prin faptul că Iacob a trimis pe cei zece fii ai lui în Egipt ca să cumpere cereale, s'a îngrijit ca și Benjamin să aibă hrană pentruca să rămână în viață, și de aceea n'a fost de ajuns ca Benjamin să meargă el însuși în Egipt. Benjamin reprezintă aici pe grupul spiritual mai tânăr care a venit în organizațiunea lui Dumnezeu din anul 1922 până în anul 1931; așa și-a arătat Dumnezeu iubirea pentru el.

6. Benjamin a fost atunci un tânăr cam de douăzeci de ani și reprezintă aici pe aceia care din anul 1922 încoace, când s'a turnat spiritul sfânt, s'au asociat cu frații lor spirituali. Benjamin reprezintă prin urmare aceeași clasă ca Estera și Rut care sunt cunoscute din alte drame profetice. Prin aceea că Iacob a oprit pe fiul său Benjamin dela călătoria în Egipt, cei zece frați vitregi ai lui Iosif au ajuns într'o încercare grea prin care s'a constatat dacă au nutrit ură și invidie și împotriva lui Benjamin, ca și înainte de aceea împotriva lui Iosif. Cuvintele pe care le-a întrebuințat Iacob în această legătură: „să nu i se întâmple vreo nenorocire“, nu înseamnă că Iacob ar fi aflat că cei zece fii ai lui l-au înșelat despre soarta lui Iosif. Iacob și acum era tot de părerea că Iosif a fost răpădit de fiarele sălbatice. Benjamin a fost, după cum a cunoscut atunci Iacob, singurul fiu care i-a mai rămas dela Rahela, dela femeia lui prea iubită, și de aceea a luat măsurile necesare de precauțiune spre a ocroti pe fiul său, și aceasta a pus la încercare starea inimii celor zece frați vitregi, ei au trebuit să dovedească dorința lor de a face bine lui Benjamin, și ei au și făcut lucrul acesta. Această parte a dramei a prezis că Iehova va proba mai întâiu pe oamenii de bunăvoință pentruca să poată arăta că au lepădat spiritul reli-

gios al lumii, adică spiritul prigonirii urmașilor lui Christos Isus; și ei trebuie să facă aceasta înainte de a le descoperi calea spre viață.

7. Oamenii de bunăvoință trebuie să arate mai întâi că nu mai sunt umbluți de spiritul „caprelor“ și ei au spiritul „oilor“; după aceea Domnul li se descoperă și le face cunoscut îngrijirea grațioasă a lui Iehova pentru toți aceștia. Faptele bine cunoscute acum arată că clasa Tomadab a arătat mai întâi prietenie martorilor lui Iehova, și numai după aceea li s'a descoperit Domnul și le-a făcut cunoscut îngrijirile pline de iubire ale lui Dumnezeu pentru ei și le-a arătat calea spre viață veșnică.

8. Pare a fi laoc aici de a menționa un alt lucru. „In Canaan era foamete“, unde a locuit Iacob cu familia sa și unde au fost numai ca oaspeți și străini. Iacob și familia lui au fost acolo oamenii care au așteptat celălalt sau organizațiunea cu temelii descrișă de apostolul Pavel în scrisoarea către Evrei. Pământul se află astăzi încă tot sub dominația lui Satan și a organizațiunii sale, și în această lume martorii lui Iehova și alții care iubesc pe Dumnezeu locuiesc ca străini și oaspeți. În lume este o mare foamete după hrană spirituală, numai între aceia nu care iubesc pe Iehova Dumnezeu și-l servesc. Intreagă clasa templului laudă acum pe Iehova din pricina bunătății sale pline de iubire și atrage atențiunea poporului asupra lui marelui Iosif și anume asupra îngrijirii pe care a făcut-o Dumnezeu pentru ei. Toți profetii sfinți ai lui Dumnezeu care au profetizat în decursul multelor veacuri trecute, au prezis venirea marelui Mesia și au atras atențiunea oamenilor asupra faptului că el este acela de care se servește Iehova spre a împărți viață. Iacob este cuprins în rândul sfinților profeti care au servit credincios pe Dumnezeu. De aceea nu pare a fi nelaloc de a exprima aici cugetul că acei profeti sfinți vor fi înviați în curând din morți, și anume înainte de Armagedon și înainte ca rămășița lui Dumnezeu să părăsească pământul, și că se vor uni cu ceilalți martori care sunt acum pe pământ în vestirea îngrijirilor lui Dumnezeu pentru omenire. Aceasta însemnează așa dar că Iacob n'a reprezentat în dramă numai pe Iehova Dumnezeu cum trimite pe oamenii de bunăvoință la Christos Isus la mai marele Iosif, ci că el a reprezentat într-o măsură mai mică, și pe acei oameni sfinți din vechime care prin profetiile pe care le-au rostit au prezis îngrijirea lui Iehova pentru neamul omenesc.

9. Faraon și Iosif au format împreună „înaltele stăpâniri“ locale în Egipt și prin aceasta au preumbrat pe Iehova Dumnezeu și pe Christos Isus adevăratele înalte stăpâniri. „Iosif era mai mare în țară; el vindea grâu la tot poporul din țară. Frații lui Iosif au venit și s'au aruncat cu fața la pământ înaintea lui“ (Geneza 42:6).

10. Aici avem o nouă dovadă că toate creaturile trebuie să asculte pe „înaltele stăpâniri“, pe Iehova și pe Christos Isus, mai mult decât pe oameni. Iosif a auzit fără îndoială că și în țara Canaan a fost foamete. El a știut prin urmare dinainte că familia tatălui său a trebuit să meargă în Egipt spre a se aproviziona cu hrană, și că oricine va veni se va înfățișa înaintea lui. De aceea el a văzut apropiindu-se ocazia când a putut

să arate favoare acelor care au căutat smerit favoarea lui, și după aceea se va face cunoscut și le va descoperi îngrijirile pe care le-a făcut pentru ei. Visul profetic al lui Iosif pe care l-a avut ca tânăr a fost pe cale de a se împlini, și frații lui Iosif au venit și s'au aruncat cu fețele la pământ înaintea lui. Probabil că visul le-a venit atunci iarăși în minte, și poate că aceasta a contribuit la aceea să le înmoaie inimile față de frațele lor Benjamin. Acei zece bărbați au venit în Egipt mai cu seamă din pricina „pânilor și pestilor“ (Ioan 6:26); însă în continuarea dramei ei au reprezentat pe clasa de oameni care caută mai întâi pe Domnul din instinctul conservățiunii, dar după aceea cunoaște harul său plin de iubire și se surdă cu bucurie domniei sale. Cei zece frați vitregi numai la vizita a doua pe care au făcut-o în Egipt au aflat de îngrijirea pe care a făcut-o Iosif pentru ei. Incelul cu incelel au ajuns să cunoască acea îngrijire sustinătoare de viață. În 24 Februarie 1918 Domnul a făcut să se vestească în mod public pentru prima oară mesajul „Milioane de oameni care trăiesc acum nu vor muri niciodată“, însă numai la câțiva ani mai târziu a descoperit Domnul că clasa „oilor“ împreună cu clasa „caprelor“ va apărea înaintea lui în judecată, și că această judecată trebuie să aibă loc înainte de Armagedon și nu după aceea sau în decursul domniei de o mie de ani (Matei 25:31—46). Unii au început să caute pe Domnul foarte de timpuriu. Deja în anul 1918 prin urmare după ce au auzit mesajul „Milioane de oameni care trăiesc acum nu vor muri niciodată“, pentru că s'au poată trăi pe pământ, dar Domnul n'a descoperit înainte de anul 1935 că clasa „alte oi“ ale sale formează multimea mare de oameni care va trăi veșnic pe pământ; mai cu seamă din acest timp a arătat clasa „oilor“ iubire și devotament mai mare pentru Domnul și l-a servit pe el și pe Iehova cu bucurie pentru că iubeste numele său și are parte la justificarea sa.

11. Oamenii de bunăvoință au fost făcuți atenți la aceste adevăruri în mod treptat, și incelel cu incelel ele au făcut o impresie adâncă asupra lor. Christos Isus, mai marele Iosif, a prevăzut că acești oameni de bine vor veni la el, și el a făcut pe urmașii săi credincioși să vadă în credință, venirea lor la Domnul. Legătura adevărată a acestor oameni cu Domnul Isus Christos și cu rămășița lui a fost descoperită mai întâi la timpul rânduit al lui Dumnezeu când au început să descopere profetiile privitoare la aceasta. Rămășița a văzut că o altă clasă a fost în formațiune, ea însă n'a putut-o deosebi înainte de a fi sosit timpul rânduit al lui Dumnezeu spre a-i dăruia această cunoștință. Oamenii care formează multimea mare de oameni trebuie să dovedească mai întâi că ei nu mai caută pe Domnul din motive egoiste; că ei sunt într'adevăr cu bunăvoință față de Dumnezeu, față de mai marele Iosif și față de frații lui spirituali mai tineri de pe pământ, și că ei caută pe Domnul și-l servesc pentru că îl iubesc pe el și pe poporul lui. După aceea Domnul le descoperă îngrijirile sale pline de har. Faptele care acum sunt bine cunoscute se adaptează exact la această profetică.

12. Pe cei zece frați vitregi i-a așteptat acum o probă. Când s'au înfățișat înaintea lui Iosif el i-a acu-

zat că sunt spioni care caută să păgubească Egiptul. El a avut motiv să presupună aceasta când s'a cugetat la aceea cum a fost tratat de ei când a fost tânăr. Cu invinovățirea că ei ar fi iscoade el a avut de scop să-i încerce, și prin aceasta s'a prezis profetică că și Ionadabii sau membrii clasei oamenilor de bunăvoință trebuie supuși la o încercare înainte de a li se descoperi calea lui Dumnezeu a vieții (Geneza 42:6—14). Iosif a recunoscut pe frații lui, ei însă nu l-au recunoscut. Ei i-au spus că au lăsat acasă în Canaan un frate mai tânăr care a fost încă în viață. Ei au mai amintit un alt frate despre care au zis: „Iar unul nu mai este în viață”. Prin aceasta s'au referit la Iosif însuși pe care l-au vândut în Egipt. După aceea Iosif le-a zis: „V'am spus că sunteți iscoade. Iată cum veți fi încercați. Pe viața lui Faraon că nu veți ieși de aici până nu va veni fratele vostru cel tânăr!” (Geneza 42:14, 15).

13. Acesta a fost un jurământ tare pe care l-a jurat Iosif: „Pe viața lui Faraon”, a celui mai înalt stăpânitor al Egiptului, ceea ce în mod profetic a făcut indicațiune la Iehova Dumnezeu, la Ființa Supremă în putere. Aceasta a fost o declarație irevocabilă la care Iosif n'a voit să renunțe că fratele lui mai tânăr a trebuit adus acolo. Iosif a ținut apoi pe cei zece frați vitregi timp de trei zile în temniță spre a le da timp să se cugete serios la ceea ce le-a zis. Aceasta a fost o încercare grea pentru ei deoarece au știut că tatăl lor nu va consimți niciodată la aceea ca ei să aducă pe Benjamin în Egipt.

14. Observați acum faptele care au avut loc și cum corespund profetiei. Din anul 1918 toate națiunile au fost strânse înaintea aceluia care este mai mare ca Iosif spre a fi judecate (Matei 25:31—35). Printre cei strânși se află și oamenii de bunăvoință; aceștia trebuie să se dovedească în probă și în judecată ca „oile” adevărate prin faptul că au iubirea care le garantează străngerea de partea Domnului și favoarea lui. Proba care trebuie să vină și a și venit peste oamenii de bunăvoință trebuie să dovedească dacă aparțin încă tot la organizațiunea lui Satan sau nu, și dacă nu cumva fac servicii de iscoade împotriva intereselor împărăției lui Dumnezeu sub domnia lui Christos, cum fac unii dintre dușmanii mai departe. E drept că acești oameni de bunăvoință n'au știut că au fost puși la încercare, aceasta însă nu schimbă întru nimic lucrul, ci a dat doar o ocazie mai bună spre a proba motivul lor adevărat și starea adevărată a inimii lor. Dacă ar arăta mai departe spiritul egoismului, al urii și al invidiei față de poporul lui Dumnezeu, așa cum a fost manifestat față de Iosif când a fost vândut în Egipt, atunci vor fi așezați de partea „caprelor”. Dacă vor arăta spiritul prieteniei față de cei mai mici frați ai lui Christos reprezentați prin Benjamin și vor căuta să le facă bine pentru că servesc pe Dumnezeu și pe Christos Isus, atunci aceasta va arăta o stare dreaptă a inimii și ei vor fi priviți vrednici să aparțină clasei „oilor”. Observați că Domnul a început încă din anul 1918 să pună să se vestească mesajul: „Milioane de oameni care trăiesc acum nu vor muri niciodată”, dar Domnul a reținut timp de mai mulți ani chiar și pe aceia care au auzit acel mesaj înainte de a le descoperi situațiunea lor adevărată. Pentru că a făcut a-

ceasta? Pentru că o altă clasă reprezentată în dramă prin Benjamin să fie adusă înaintea lui, să fie unită cu el și să devină o parte a celor peccatului din cele douăsprezece seminții ale Izraelului spiritual. Clasa Benjamin a trebuit pusă în numărul celor 144.000, și anume înainte ca mulțimea mare de oameni să fie făcută cunoscută ca „alte oi” ale Domnului. În același timp a trebuit să vină o probă peste aceia care caută pe Domnul și chiamă numele lui, care probă a trebuit să decidă cine aparține clasei „caprelor” și cine clasei „oilor”. Apocalips 7:1—10 arată că lucrarea menționată acolo care cuprind și pe clasa reprezentată de Benjamin trebuie îndeplinită mai întâiu, așa dar înainte ca mulțimea mare de oameni să fie făcută cunoscută. Faptele arată că tocmai această lucrare s'a făcut din anul 1918 încocoace, înainte ca Domnul însuși să descopere aceluia care aparțin la rămășița spirituală a lui Dumnezeu de pe pământ cine este mulțimea mare de oameni.

15. În anul 1931 s'au sfârșit cele douăsprezece „căsuri” (cei doisprezece ani) de lucru în via lui Iehova despre care este vorba în parabola pe care a rostit-o Domnul Isus și lucrătorilor li s'a plătit „dinarul”, adică „numele nou” (Matei 20:1—16). Acest adevăr mare a fost descoperit unșilor lui Dumnezeu Duminică în 26 Iulie 1931, și ei au primit cu bucurie din mână Domnului „numele nou”. Numai cu două luni înainte descoperise Domnul poporului său însemnarea dramei profetice în care Mardobeu și Estera au jucat roluri principale și prin care sunt descoperite cele două părți ale clasei „servului credincios și înțelept”, adică ale rămășiței. În Iunie 1931 a fost lămurite în Londra Anglia, capitolul al nouălea al profetiei lui Ezechiel poporului uns al lui Dumnezeu, și atunci a aflat el că oamenii care, conform poruncii lui Dumnezeu, trebuie însemnați pe frunțile lor, formează clasa pământoasă sau „alte oi” ale Domnului Isus care primesc viață pe pământ ca creaturi omenesti. Această declarație s'a făcut la congresul internațional din Iulie 1931 în Columbus, Ohio. Atunci a văzut rămășița unsă a lui Dumnezeu că oamenii de bunăvoință sunt pământoști; însă nici atunci nu s'a înțeles că aceștia formează mulțimea mare de oameni deoarece mulțimea mare de oameni nu le fusese încă descoperită. Spre a constata cine aparține „caurelor” și cine aparține „oilor”, oamenii care caută pe Domnul trebuie puși la probă, și în această probă trebuie să se arate cum se poartă ei față de „cei mai neînsemnați frați ai lui Christos” reprezentați prin Benjamin și de asemenea prin Rut și Estera. Se vor vedea oare ca oameni sinceri de bunăvoință și prietenoși față de frații lui Christos? sau vor trata pe micuții Domnului așa cum s'au purtat frații Iudei, după trup ai lui Isus cu el când a fost pe pământ și cum au tratat pe Iosif cei zece frați vitregi ai lui când a fost un flăcău tânăr? În drama profetică Iosif a privit ceea ce au voit să facă cei zece frați vitregi pentru Benjamin ca și cum i-ar fi făcut lui însuși. Tot așa ceea ce fac oamenii celui mai neînsemnat dintre frații mai marelui Iosif (adică ai lui Christos Isus), este privit de Christos Isus ca și cum i s'ar fi făcut lui însuși; și cu ocazia acestei probe se arată cine sunt „caprele” și cine sunt „oile”. Experiențele prin care a trecut po-

porul uns al domniului în ultimii ani corespund în mod limpede acestei părți a profetiei.

16. Iosif a pus apoi să aducă înaintea sa pe cei zece frați vitregi: „A treia zi, Iosif le-a zis: Faceți lucrul acesta și veți trăi. Eu mă tem de Dumnezeu! Dacă sunteți oameni de treabă, să rămână unul din frații voștri închis în temnița voastră; iar ceilalți plecați, luați grâu ca să vă hrăniți familiile, și aduceți-mi pe fratele vostru cel tânăr, pentru ca vorbele voastre să fie puse astfel la încercare și să scăpați de moarte. Și așa au făcut“ (Geneza 42:18—20).

17. Iosif a voit să oprească pe unul din ei ca ostatic sau ca măsuri de precauțiune și garanție că Benjamin va fi adus nevătmă înaintea lui. El a pus să lege pe Simeon pe unul din ei, și astfel să-l țină ca prizonier. Iosif vorbise fraților lui printr'un tâlmaci, evident, spre a nu fi recunoscut, și astfel ei n'au știut că el a putut vorbi evrește. Când a venit proba peste ei, și auzind că unul trebuie să rămână ca garanție ei au început să vorbească despre necazul lor în prezența lui Iosif și ei au făcut lucrul acesta în limba evreiască. Ei au recunoscut nelegiuirea lor și au mărturisit unul altuia păcatele lor față de Iosif, fratele lor, pe care l-au vândut în Egipt. Iosif, firește, a auzit această mărturisire și aceasta a fost o asigurare îndoită pentru el că ei s'au căit sincer și vor aduce pe Benjamin înafară la el (Geneza 42:21—23). Tot așa Christos Isus, mai marele Iosif, ia toate măsurile pentru siguranța și păzirea celor mai tineri membri ai rămășiței reprezentate prin Benjamin pentru ca să fie împreunați cu el în templu, și oamenii de bunăvoință au ocazie să ajute pe cât le este posibil la această îngrijire. Dacă unii din acești oameni de bunăvoință au luat parte la maltratarea copiilor lui Dumnezeu în anul 1918 și înainte de aceea, dar mai târziu fiind îngrijorați în mod sincer își mărturisesc nelegiuirea în această privință, prin aceasta ei arată că nu sunt în armonie cu Satan, cu organizațiunea lui și cu agenții lui, și prin aceasta descopăr starea inimii lor Domnului însuși. Au fost uși oameni care sunt astăzi oameni de bunăvoință care, întocmai cum a făcut Ruben odinioară, au fost împotriva unui tratament nedrept al poporului lui Dumnezeu în decursul războiului mondial și de atunci încoace și ei au ajutat pe alții să vadă și să mărturisească ce nelegiuire au săvârșit prin prigonirea poporului lui Dumnezeu în decursul aceluși timp. Membrii clasei „oilor“ se descopăr în felul acesta. În decursul anilor din urmă oamenii de bunăvoință față de Iehova au dovedit aceasta prin faptul că au servit necesitățile martorilor lui Iehova și le-au ajutat cât au putut. Un alt profet al lui Iehova vorbește despre aceeași clasă cum arată iubirea sa pentru Dumnezeu și dispozițiunea ei desinteresată prin faptul că ajută altora să vadă calea cea dreaptă: „Vor aflupe pe toți frații voștri din mijlocul tuturor neamurilor, ca dar Domnului, pe cai, în cară și pe țărni, pe cățari și pe dromedare, la muntele Meu cel sfânt, în Ierusalim — zice Domnul — cum își aduc copiii lui Israel darurile de mâncare, într'un vas curat, la Casa Domnului. Și voi lua și dintre ei, pe unii ca preoți și Leviti, — zice Domnul. Căci după cum cerurile cele noi și pământul cel nou, pe cari le voi face, vor dăinui înaintea Mea — zice Domnul — așa va

dăinui și sămânța voastră și numele vostru“ (Isaia 66:20—22).

18. Membrii clasei „oilor“ au ajutat pînă astăzi altora să vadă drumul și să ajungă la organizațiunea lui Dumnezeu sub conducerea lui Christos spre a învăța calea vieții. După ce Iosif a făcut pregătiri să oarească pe Simeon ca ostatic, a poruncit să umple sacii celorlalți nouă cu grâu. El a primit din m'înile lor banii pentru acest grâu, și după aceea a însărcinat pe cineva să pună acești bani pe ascuns în sacii lor umpluți cu grâu (Geneza 42:25, 26). Tot așa trimite Christos Isus mai marele Iosif, acum poporului prin martorii lui credincioși adevărurile dăruitoare și susținătoare de viață. Aceste adevăruri dăruitoare de viață sunt de fapt un dar liber „fără bani și (fără plată“! (Isaia 55:1, 2): aceasta arată tabloul despre banii care au fost duși înapoi în sacii lor. Adevărul care este dus astăzi poporului este un dar dela Domnul, chiar și dacă oamenii care primesc adevărul dau o mică sumă de bani în timpul când primesc mesajul. Suma pe care o dau servește numai la aceea de a fi de ajutor altora să cunoască adevărul și este o dovadă a sincerității lor.

19. Frații vitregi ai lui Iosif au trebuit să-și arate dispoziția de a voi să deie ceva pentru hrană pe care o primiseră, și în același mod trebuie să arate și acum oamenii binevoitori că au spiritul de sacrificiu și de dezinteresare și cresc ca și alții să primească hrana spirituală care este atât de necesară, și de aceea aduc în acest scop o mică jertfă. Aceasta este o altă încercare a dezinteresării lor. Domnul ar putea să facă ca mesajul în formă tipărită să se pună în mod gratuit în mâinile tuturoș oamenilor, dar aceasta nu este calea sa. Cine vrea să cunoască el însuși adevărul și are față de Domnul sentimentele care se cuvin, trebuie să arate aceasta prin fapte potrivite, și aceasta se arată într'o măsură oarecare prin faptul că cineva este dispus la aceea să deie o mică sumă pentru mesajul tipărit. Toți banii aparțin Domnului și ceea ce dau oamenii primesc îndărăt. Domnul nu face aceasta din motive de economie, ci spre a da oamenilor ocazie să-și arate adevărata stare a inimii. Probă este spre folcusul lor. Mulți oameni dau bani pentru literatură pentru că cred în mod sincer că persoanele care le aduc mesajul sunt copii și servi ai lui Dumnezeu, și de aceea inimile lor îi îndeamnă să facă ceva bine și aceasta se întâmplă spre folosul lor propriu.

20. Lăsând pe Simeon legat în Egipt, ceilalți nouă s'au întors în Canaan și au povestit tatălui lor cele întâmplate. Iacob a jelt pierderea lui Iosif și acum și fiul său Simeon a fost ținut dearte de el, și când i s'a spus că trebuie să trimită acolo pe Benjamin a fost foarte îngrijorat. Iacob a arătat prin această marea lui iubire pentru fiul lui. Iacob a reprezentat aici pe Iehova, pe Dăruitorul de viață al tuturor, care iubeste pe cei ce sunt ai lui. „Căci Tatăl însuși vă iubeste“ (Ioan 16:27). „El însuși îngrijește de voi“ (1 Petru 5:7). Această manifestare de iubire a lui Iacob pentru fiii lui absenți a însemnat o nouă probă pentru cei nouă frați vitregi rămași și aceasta a trebuit să decidă dacă în această situație încercată vor ține seama de sentimentele tatălui lor și dacă vor fi atinși de compătimire deplină pentru el sau nu. În același mod pă-

menii de bunăvoință care caută pe Domnul trebuie să arate respect față de sentimentele lui Iehova și față de iubirea lui pentru ai săi. Starea adevărată a inimilor lor se arată prin urmare în atitudinea lor față de marșorii lui Iehova. Trății spirituali ai Celui care este mai mare ca Iosif, și de asemenea și în faptele și purtarea lor cu toți aceia care servese pe Dumnezeu în spirit și în adevăr. Ei trebuie să arate iubirea lor pentru aceia pe care-i iubește Iehova și să dovedească că nu au gând rău față de ei.

21. În durerea sa Iacob a zis că Beniamin nu va merge în Egipt cu ceilalți. Ruben, unul din cei nouă, și-a arătat iubirea pentru tatăl său, și prin aceasta a exprimat fără îndoială sentimentele tuturor celor nouă. El a zis tatălui său că el dă ca garanție viața fiilor lui proprii că va aduce pe Beniamin teafăr înapoi la tatăl său în Canaan. Toți bărbații aceștia au fost în probă; și acum s'a prezentat Iuda care a propus odată să vândă pe Iosif pentru douăzeci de sicli de argint, și s'a oferit ca garanție pentru Beniamin. El a zis tatălui său: „Răspund eu pentru el; ai să-l ceri înapoi din mâna mea. Dacă nu-l voi aduce înapoi la tine, și dacă nu-l voi pune înaintea ta, vinovat să fiu față de tine pentru totdeauna“ (Geneza 43:9).

22. Acești nouă frați vitregi ai lui Iosif au arătat aici că au fost în stare potrivită a inimii față de Iacob și fratele lor Beniamin, și aceasta a arătat și starea lor de inimă față de Iosif. În acest loc al dramei ei reprezintă o clasă de oameni care au luat odinioară parte la prigonirea copiilor lui Dumnezeu, dar acum, după ce le-au fost deschise ochii și-au schimbat părerea și fac acum bucuros tot ce pot pentru servii adevărați ai Domnului spre a-și dovedi astfel iubirea pentru Domnul însuși. În această zi a împlinirii dramei profetice ies la iveală persoane care mai demult s'au purtat rău față de copiii Domnului dar care, după ce au recunoscut că au săvârșit prin aceasta o nelegiuire, mărturisesc că au greșit și se străduiesc să facă bine serviciilor lui Iehova, și prin aceasta își arată iubirea pentru Iehova și pentru Christos Isus și pentru frații lui prin faptul că se asociază cu aceștia din urmă în vestirea mesajului vieții pe care l-a pregătit Iehova. Astfel de persoane arată prin aceasta că aparțin la „alte oi“ pe care Domnul Isus după cum declară, le va aduce în turma lui Dumnezeu.

23. Când doi fii ai lui Iacob s'au oferit ca garanție pentru interesele tatălui lor și au declarat iubirea lor pentru el, ceilalți șapte fără îndoială au fost cu totul de acord cu aceasta, și astfel cei doi au lucrat ca reprezentanții tuturor. Foamea a apăsat mai departe greu asupra țării, și proviziunea de alimente în casa lui Iacob se apropia de sfârșit. Spre a scăpa de moarte a trebuit procurată hrană. Iacob a ascultat cu atențiune rugămintea fiilor lui să lese pe Beniamin să meargă cu ei în Egipt ca astfel să fie siguri că acolo vor primi o altă proviziune de mijloace de traiu ca să poată rămânea în viață. Iacob a cedat în fine rugămintelor lor serioase și sincere: „Israel, tatăl lor, le-a zis: Fiindcă trebuie, faceți așa. Luați-vă în saci ceva din cele mai bune roade ale țării, ca să duceți un dar omului acelaia: puțin leac alinător, și puțină miere, mirodenii, smirnă, fisticuri și migdale. Luați cu voi argint îndoit, și duceți înapoi argintul, pe care vi-

pusoseră la gura sacilor: poate că a fost o greșeală. Luați și pe fratele vostru: sculați-vă și întoarceți-vă la omul acela. Dumnezeu, Cel Atotputernic să vă facă să căpătați trecere înaintea omului acelaia, și să lase să se întoarcă împreună cu voi de celalt frate al vostru și pe Beniamin! Iar eu dacă trebuie să fiu lipsit de copiii mei, lipsit să fiu! Au luat darul: au lurt cu ei argint îndoit, precum și pe Beniamin: s'au sculat, s'au pogorât în Egipt și s'au înfățișat înaintea lui Iosif“ (Geneza 43:11—15).

24. Nu numai că Iacob a ordonat ca banii pe care i-a pus Iosif în sacii fratilor lui vitregi să fie duși înapoi, ci a trimis o sumă egală pentru cumpărarea de mai mult grâu și afară de aceasta daruri „omului acelaia“. El a înțeles prin „omul acela“ pe Iosif însă Iacob n'a știut că acel om a fost fiul lui Iosif. Cu această dărnicie Iacob a făcut o îngrijire înțeleaptă atât pentru fiii lui, frații vitregi ai lui Iosif, cât și pentru Beniamin: „Eu dar făcut în taină potoleste mânia, și o miță [au dar: după alte traduceri] dată pe ascuns potoleste cea mai puternică mânie“ (Proverbe 21:14). „Darurile unui om îi fac loc și-i deschid intrarea înaintea celor mari“ (Proverbe 18:16).

25. Prin aceasta Iacob a ilustrat îngrijirea lui Iehova pentru toți care mărturisesc a fi de partea lui Dumnezeu și a Regelui său adică atât pentru rămasii cât și pentru mulțimea mare de oameni pentruca să găsească trecere înaintea lui Christos Isus a mare-lui Guvernator, Judecător și Executor de judecăți, care este acum în templu. Daruri sau sume de bani însemnează o jertfă sau cheltuieți și arată un sentiment de zinteresat și bunăvoință de a asculta și a servi pe Cel Prea Înalt, Iosif, ca o parte a înaltelor stăpâniri ale țării, a ilustrat pe Christos Isus ca o parte a „înaltelor stăpâniri“ în cer: și darurile aduse lui sunt o manifestare a spiritului serviciului și devotamentului de zinteresat. Dezinteresarea, adică iubirea, se manifestă prin dorința și străduința de a face să înainteze cauza dreptății. Oamenii de bunăvoință, adică „alte oi“ ale Domnului, își arată acum dorința dezinteresată să ajute la sprijinirea mesajului împărăției spre onoarea numelui lui Iehova și binele acelor care iubesc dreptatea. Ei dau dovadă de această stare a inimii prin faptul că aduc o jertfă și dau bucuros din mijloacele lor spre a ajuta publicarea mesajului împărăției. În felul acesta fac progres în asemănarea cu Dumnezeu. Regula Domnului este spusă în următoarele cuvinte: „Dorința celor neprihăniți este numai bine; dar așteptarea celor răi este numai mânie. Unul, care dă cu mâna largă, ajunge mai bogat; și altul, care economisește prea mult, nu face decât să sărăcească. Sufletul binefăcător va fi săturat, și cel ce udă pe alții va fi udat și el“ (Proverbe 11:23—25).

O altă încercare

26. Creaturile sunt puse la încercări pentruca să poată dovedi prin faptele lor voluntare dacă voiesc să-și păstreze neprihănirea față de Dumnezeu sau nu. Afacerile oamenilor sunt în așa fel conduse încât ei nu pot scăpa de aceste încercări desi în acel timp nu cunosc scopul încercării. Marea dramă profetică s'a desfășurat mai departe. Cei nouă frați vitregi au ca-

lătorit împreună cu Benjamin înapoi în Egipt, l-au adus teafăr acolo și s'au prezentat împreună cu Benjamin înaintea guvernatorului. În scena în care Benjamin este adus la Iosif, el reprezintă pe fiii mai tineri ai Sionului, ai organizației lui Dumnezeu, cum sunt aduși în unitate cu Christos Isus și cu ceilalți din casa regală. Cei nouă frați vitregi reprezintă aici pe oamenii care nu sunt din Sion, dar care intră în organizația lui Dumnezeu și se străduiesc cu bucurie să iei parte la serviciul Domnului și să atragă atențiunea altora asupra îngrijirii sale pline de har pentru ei. În această legătură observați următoarele cuvinte ale profetului lui Iehova: „De aceea, așa vorboste Domnul, Dumnezeu: Iată, voi face neamurilor semn cu mâna, și-Mi voi înălța steagul spre popoare; ele vor aduce înapoi pe fiii tăi [fiii Sionului] în brațele lor și vor duce pe fiicele tale pe umeri. Te vor hrăni împărați, și împărătesele lor te vor alăpta. Se vor închina cu fața la pământ înaintea ta, și vor linge țărâna de pe picioarele tale, ca să știi că Eu sunt Domnul, și că ceice nădărdiuiesc în Mine [cum a făcut Iosif] nu vor fi dați de rușine“ (Isaia 49:22, 23).

27. Oamenii de bunăvoință din diferitele clase ale societății omenesti primesc acum mesajul prețios despre împărăția lui Dumnezeu și mărturisesc iubirea lor pentru Domnul prin faptul că se asociază la lucrarea de a aduce această veste altora la cunoștință și în felul acesta îi aduc la organizația Domnului. „Căci, pe Mine Mă așteaptă oștroavele, și corăbiile din Tarsis sunt în frunte, ca să aducă înapoi de departe pe copiii tăi, cu argintul și aurul lor, pentru Numele Domnului, Dumnezeului tău, pentru Numele Sfântului lui Israel, care te proslăvește“ (Isaia 60:9; vezi și Isaia 66:20—22).

28. Când cei nouă au apărut cu Benjamin înaintea lui Iosif, Iosif a dat drumul lui Simeon care a fost oprit până atunci ca garanție (Geneza 43:23). Aceasta pare a prezice profetică că dacă oamenii de bunăvoință arată cu ocazia probării lor bunăvoință și prietenie față de martorii lui Iehova și astfel își demonstrează dezinteresarea și bunăvoința lor față de Dumnezeu și față de Christos Isus, atunci Domnul Isus Christos, mai marele Iosif, va scoate afară pe acești oameni de bunăvoință din închisoarea lor în care i-a adus organizația lui Satan. Acești eliberați se unesc cu servii unși ai lui Dumnezeu și declară pe față prin faptele lor că stau de partea lui Iehova și-l servesc bucuros.

29. Aducerea clasei lui Benjamin înaintea Domnului Isus Christos, a mai marelui ca Iosif, a fost în curs din anul 1922 și a durat cel puțin până la sfârșitul serviciului deosebit în vie când servilor spirituali ai Domnului din templu li s'a plătit „dinarul“ (Matei 20:1—16). Când Iosif a văzut că Benjamin a venit la el, ceace a dovedit că frații lui au susținut proba cu succes, atunci a ordonat imediat ca să se facă pregătiri pentru un ospăț în casa sa la care să iei parte toți zece împreună cu Benjamin și el însuși (Iosif). Casa sa reprezintă organizația lui Iehova. Ospățul n'a avut loc imediat, ci pregătirile pentru el au fost în curs. Identificarea tuturor persoanelor care au luat parte, și anume a lui Iosif și a fraților lui, și descoperirea legăturii adevărate ce-a existat între ei

nu s'a făcut imediat. Când cei zece frați vitregi au fost aduși în casa lui Iosif, ei au fost uimiți și foarte mirați. Ei s'au apropiat apoi de economul sau administratorul casei lui Iosif și i-au spus că banii au fost găsiți în sacii lor și că ei ca dovadă a sincerității lor nu numai că i-au adus înapoi, ci afară de aceștia au mai adus alți bani pentru cereale și daruri pentru guvernator (Geneza 43:16—22). Administratorul i-a rugat să nu le fie teamă. El le-a dat apă ca să-și spele picioarele și a dat nutreț măgarilor lor. Apoi ei au pregătit darurile ca să le deie lui Iosif când va veni. Ei au fost gata pentru prânz și cu toții au așteptat venirea stăpânului casei; și când a apărut Iosif i-au dat darurile pe care le-au adus în Egipt și s'au aruncat cu fața la pământ înaintea lui (Geneza 43:23—26).

30. În acelaș mod Domnul Isus Christos a pus să se pregătească un ospăț în timpul venirii clasei lui Benjamin; totuși a trecut un timp destul de lung până la identificarea tuturor participanților și până când au început să iei parte toți la această serbare. Un timp oarecare a fost o întrebare deschisă dacă Ionadabii sau oamenii de bunăvoință pot să iei parte la lucrul de mărturie din casă în casă sau nu: la timpul rânduit s'a înțeles pozițiunea lor adevărată și s'a văzut că este privilegiul tuturor acestora să iei parte activă la lucru. Apoi a venit timpul când Domnul a descoperit tuturor celor ce-l iubesc și-l servesc că „sărbătoarea certurilor“ a prezis cum rămășița unsă și oamenii de bunăvoință, care formează mulțimea mare de oameni vor prăznuși împreună sărbătoarea, și Domnul a făcut cunoscut aceasta poporului său pentru prima oară în primăvara anului 1936, deși pregătiri pentru această sărbătoare s'au făcut înainte de acest timp.

31. Cu ocazia prânzului Iosif a pus să i se dea lui Benjamin de cinci ori mai mult decât fraților vitregi, dar această răstănire aparentă n'a pricinuit sfadă sau invidie la frații vitregi ci toți au mâncat și au băut împreună și au fost veseli. Aceasta arată că clasa Benjamin care este reprezentată și de Rut și de Estera este clasă spirituală, pe când frații vitregi ai lui Iosif sunt rămășiști, și că clasa spirituală se poate bucura de hrana dată de Domnul și o poate aprecia într-o măsură cu mult mai mare decât clasa nespirituală, și că clasa rămășițească nu pizmăiește și nici nu invidiază pe clasa spirituală din cauza aceasta. Oamenii de bunăvoință se bucură de hrana de pe masa Domnului pentru care pot fi mulțumitori și ei aduc mulțumiri Domnului pentru ea. Desfătarea cu hrană pe care le-a dat-o Iosif a fost un eveniment fericit, însă pe cei zece frați vitregi i-a așteptat o greșită încercare.

Paharul

32. La porunca lui Iosif sacii fraților au fost umpluți cu bucate. Ei au plătit pentru această hrană, dar banii lor au fost puși iarăși în sacii lor. Faptul că au dat banii a arătat voința lor de a lucra cinstit. Tot așa arată și Ionadabii printr-o sumă de bani pentru hrana spirituală, dorința lor de a da ceva pentru ceea ce primesc oamenii de bunăvoință din mâna Domnului.

lui. Doară toți banii aparțin Domnului și este scris: „Pe cine dă cu bucurie, îl iubește Dumnezeu“ (2 Corinteni 9:7). Iosif a poruncit ca paharul lui de argint să fie pus pe ascuns în sacul lui Benjamin, căci acest pahar, după ce va fi fost găsit în sacul lui Benjamin a trebuit să servească ca dovadă că Benjamin a fost un hoț care a meritat să fie închis și să fie oprit ca sclav în Egipt, întocmai ca Iosif înainte de aceea cu douăzeci și doi de ani. Acel pahar a adus pe frați într-o adevărată încercare spre a stabili dacă este cumva o dorință rea în inimile lor să se scape de Benjamin ca și odinioară de Iosif, sau nu. Sacii lor au fost umpluți cu hrană, ei au plecat împreună cu frațele lor mai tânăr Benjamin spre casă în Canaan și de aceea au fost cu voie bună. Dar curând după ce și-au luat rămas bun de la Iosif, el a poruncit administratorului său să pernească după ei și după ce îi va fi ajuns să-i acuze că au furat paharul de argint al guvernatorului. Ei toți au tăgăduit acuza în mod energic și au propus de bunăvoie ca hoțul care a furat paharul să moară și ceilalți să rămână ca sclavi în Egipt. Ei au făcut mai întâi administratorului această propunere (Geneza 44:1—10). Sacii lor au fost deslegați și cercetați imediat și paharul a fost găsit în sacul lui Benjamin. După aceea toți s'au întors în oraș și au fost aduși în casa lui Iosif (Geneza 44:10—15). Iuda propusese odinioară să vândă pe Iosif la negustori și astfel să-l facă sclav în Egipt. Tot el s'a oferit de bunăvoie tatălui său ca garanție pentru întarcerea lui Benjamin. Iuda a lucrat acum cu vorbitorul pentru cei zece: „Iuda a răspuns: Ce să mai spunem domnului nostru? Cum să mai vorbim? Cum să ne mai îndreptăm? Dumnezeu a dat pe față nelegiuirea robilor tăi. Iată-ne robi ai domnului nostru noi, și acela la care s'a găsit paharul“ (44:16). Dovada i-a acuzat tare ca „vinovați“, însă de fapt ei au fost nevinovați. Iuda a recunoscut nelegiuirea lor și s'a oferit ca toți zece și Benjamin să devină robi. Iosif n'a fost de acord cu această propunere, ci a pus o altă condiție cum ar putea rămânea în viață: „Dar Iosif a zis: Să mă ferească Dumnezeu să fac așa ceva: Omul la care s'a găsit paharul, va fi robul meu; dar voi, săiți-vă înapoi în pace la tatăl vestru“ (Geneza 44:17).

33. Deciziunea judiciară a marelui judecător a fost ca Benjamin să rămână în Egipt ca sclav. Aceasta a fost o probă grozavă pentru frații vitregi. Dacă ar fi avut în inimile lor dușmănie împotriva lui Benjamin, atunci ar fi putut fi ușor de acord cu sentința și s'ar fi putut întoarce în pace în Canaan. Modul lor de purtare arată însă că ei n'au purtat ură pe Benjamin și au respectat sentimentele tatălui lor. Iuda a cerut apoi permisiune să vorbească și a lucrat fără indoială ca cuvântător pentru toți. El a povestit lui Iosif tot ce s'a întâmplat. El a spus că tatălui său i s'a luat un fiu și că acesta probabil c'a fost mort; că tatăl său și-a întors acum iubirea spre fiul mai tânăr Benjamin, și că tatăl va muri de durere dacă Benjamin nu se va întoarce la el. Cu cuvinte elocvente și mișcătoare s'a rugat Iuda ca să i se permită lui Benjamin să se întoarcă acasă, iar el, Iuda, să fie sclav în Egipt în locul lui Benjamin. Ardoarea cu care a reprezentat Iuda cauza înaintea lui Iosif a dovedit că

cei zece bărbați au avut sentimente bune față de Iacob și față de Benjamin, și că ei, neștiind încă că au stat înaintea lui Iosif despre care au cugetat fără indoială că este mort, au fost adânc întristați din cauza nelegiuirii pe care au săvârșit-o față de el. Marca probă care a venit peste ei a scos la iveală o schimbare totală a stării lor de inimă și în timp ce fără indoială s'au căit amar în inima lor de ceace au făcut lui Iosif înainte de aceea cu mulți ani, ei au fost dispuși să repare pe cât s'a putut nelegiuirea lor. Ei au primit proba cu curaj și și-au arătat bunăvoința (Geneza 44:14—34).

Ce a prezis acea probă în drama profetică? Ea a prezis limpede o clasă de oameni care au fost mai înainte potrivnici ai copiilor spirituali consacrați ai lui Dumnezeu, ai fraților lui Christos Isus; dar când și-au dat seama de starea și situația lor proprie, au descoperit o inimă zdrobită și o dorință sinceră să facă bine tuturor acelor care iubesc pe Domnul. Las' să examinăm acum faptele: Prigonirea a venit mai cu seamă în anul 1918 asupra fraților lui Christos, și ea s'a făcut din instigare și din îndemnul reprezentanților religiei. Aceasta a împins pe mulți la dușmănie împotriva poporului Domnului, adică împotriva rămășiței originare credincioase. Mai târziu, când acești oameni au ajuns să înțeleagă mai clar situațiunea lor proprie și scopul lui Dumnezeu cu ei, aceasta a schimbat starea inimilor lor și ei s'au arătat în stare potrivită a inimii spre a fi strânși de Domnul ca „alte oi“ ale sale în turma lui Iehova. Domnul arată cu aceasta că întregă clasa „alte oi“ trebuie să fie de bunăvoință față de Iehova (reprezentat de Iacob), și față de Christos Isus (reprezentat de Iosif) și față de rămășița (reprezentată de Iosif și Benjamin), înainte de a putea fi strânsă în organizațiunea Domnului.

34. Benjamin n'a avut parte de captivitatea lui Iosif în Egipt. Tot așa clasa lui Benjamin, care a fost reprezentată și de Rut și de Estera, n'a fost lovită de marele necaz care a venit în decursul războiului mondial peste poporul lui Dumnezeu, căci această clasă a fost adusă la Domnul numai după anul 1922. Clasa din urmă reprezentată de Benjamin, de Rut și de Estera a făcut în anii din urmă mult lucru de mărturie și a suferit multă prigonire; și aceasta a fost o probă serioasă pentru oamenii de bunăvoință față de mărtorii lui Iehova, adică față de rămășița originară și față de cei strânși din anul 1922 încoace. Unii dintre aceia care sunt acum de bunăvoință au luat parte la această prigonire. Oamenii de bunăvoință desigur c'au observat în anii din urmă cum au fost dați acești mărtori în judecată și au fost acuzați ca criminali deși singura lor contravențiune a constat în aceea că au propovăduit evanghelia împărăției lui Dumnezeu. Ei au văzut cum au fost bătuți mărtorii lui Iehova în mod crud și au fost închisi în închisori murdare, și aceasta a fost pentru Ionadabi o probă până în ziua de astăzi dacă voiesc să fie uniți cu aceia care sunt prezentați în felul acesta ca criminali. Oamenii de bunăvoință care iubesc pe Dumnezeu într'adevăr au arătat bunăvoința lor față de el, față de Christos și față de membrii lui credincioși prin faptul c'au servit pe cei ce-au fost tratați rău și în felul acesta au adus peste ei însisi dispreț și ocară în ochii oamenilor lumesti.

și astfel și-au arătat dorința de a fi tovarăși ai martirilor lui Iehova. Activitatea regulată de mărturie din casă în casă a început să ia din anul 1927 o formă mai intensivă și de atunci încolo, a fost condusă mai departe statornic și fără încetare. În curând după aceea au început să aresteze pe martorii lui Iehova și să-i aducă înaintea tribunalelor acuzându-i de călcarea legii. Astfel de arestări și întemnițări de martori ai lui Iehova au fost duse la capăt în mod strict în Germania, Quebec și în multe alte state, mai cu seamă și în statul New Jersey. Mii de bărbați credincioși și de femei credincioase au lăncezit în închisori murdare și mulți se află și acuma în închisoare din pricina credincioșiei lor față de Dumnezeu și față de interesele împărăției sale. Această prigonire crudă ține de zece ani, și în tot timpul acesta au ieșit la iveală oameni de bunăvoință față de Dumnezeu și față de poporul lui, au luat atitudine pentru Domnul și s-au declarat pentru el și pentru împărăția lui.

35. Pentru ce au fost acuzați martorii lui Iehova cum că ar fi călcători de lege deși sunt cu totul nevinovați? Întocmai după cum a fost găsit paharul de argint în sacul lui Beniamin și a fost pus în el la porunca lui Iosif spre a încerca pe frații lui, tot așa s'a permis prigonirea martorilor lui Iehova sub pretextul că ar fi călcători de lege spre a proba atât pe martori cât și pe oamenii de bunăvoință, numiți și „Ionadabi“, și afară de aceasta să arate cine formează clasa „caprelor“ și cine cea a „oilor“. Acesta este paharul pe care l-a dat Iehova martorilor lui ca să-l bea: că sunt acuzați de criminali, de călcători ai legii și sunt priviți de stăpânirile acestei lumi ca primejdioși pentru stat, și oamenii sunt încercați prin aceasta; și aceasta oferă ocazie să dovedească neprihănirea lor față de Dumnezeu. Aceste experiențe au servit ca probă adevărată pentru Ionadabi, și ei au dovedit în ea că voiesc să fie tovarăși ai martorilor lui Iehova infierați ca criminali (Evrei 10:33). Iuda, fratele vitreg, reprezentând pe Ionadabi sau „alte oi“, a înaintat fără frică și bucurios și s'a oferit să sufere în locul lui Beniamin. Tot așa multe persoane de bunăvoință s'au oferit să meargă bucurios în temniță în locul martorilor lui Iehova și astfel să sufere pedeapsă. Aceasta este o altă dovadă că cei zece frați vitregi reprezintă pe „alte oi“ ale Domnului.

36. Când a trimis Jacob pe fiii lui pentru a doua oară în Egipt, a făcut pe Iuda răspunzător pentru clasa credincioasă și pentru întoarcerea sigură a lui Beniamin. În același mod Iehova face răspunzătoare țara de el pe „alte oi“, pe clasa pământească, pentru tratamentul fraților spirituali ai lui Christos Isus care în ultimă amănă au fost reprezentați de Beniamin. Această concluziune este sprijinită pe deplin de parabola despre oi și capre. Aceasta dovedește că oamenii de bunăvoință cunoscuți ca „alte oi“ formează de fapt clasa „oilor“ și nu sunt mânași de egoism, pe când motivul clasei „caprelor“ este numai răutate, ură, egoism și rea voință. Parabola descoperă că clasa „oilor“ servește bucurios pe cei ce sufăr fără să știe imediat că fac aceasta Domnului Isus Christos. Acești oameni de bunăvoință au dat martorilor lui Iehova hrană și băutură, i-au vizitat în închisoare, i-au servit, i-au împințat cu prietenie, le-au dat mâncare și lo-

cuință când i-au vizitat în locuințele lor, și toate acestea le-au făcut pentru că au recunoscut în acești martori servi cinstiți și credincioși ai lui Dumnezeu. Faptele lor descopăr o inimă prietenoasă și ei au făcut toate acestea în mod dezinteresat și le fac mai departe. Unșii au aflat numai de curând dela Domnul că acești oameni de bunăvoință sunt „alte oi“ descoperite de Domnul a căror fapte bune făcute unșilor credincioși în Christos Isus el așa le consideră ca și cum i s'ar fi făcut lui însuși. Prin urmare asupra Ionadabilor se află o răspundere serioasă ca să arate că sunt gata de a asculta ordinele Domnului.

37. Ce rezultat s'a putut observa până acum? Au trecut câțiva ani de când s'a început prigonirea crudă a martorilor lui Iehova care prigonire ține mai departe și în care timp „evanghelia aceasta a împărăției“ a fost vestită de cei credincioși în multe țări și a fost făcută cunoscută oamenilor în multe limbi. Acest mesaj al lui Dumnezeu a trezit pe oamenii cu inimă dreaptă care sunt cinstiți și sinceri și doresc să cunoască îngrijirile lui Dumnezeu pentru ei, și a condus la Domnul pe acești oameni onesti. Când prigonirea martorilor unși ai lui Iehova a devenit tot mai mare, acești oameni de bunăvoință, „alte oi“, au luat atitudinea lor și s'au arătat gata de a deveni tovarăși aceluia care sufăr din cauza numelui Domnului. Prin aceasta oamenii aceștia de bunăvoință și-au arătat credința în sângele vărsat al lui Christos Isus și se bucură să fie priviți ca tovarăși aceluia care iubesc pe Dumnezeu și pe Christos Isus și-l servește în mijlocul unei mari împotriviri. Acești oameni de bunăvoință au ieșit din toate națiunile, din toate semințiile, din toate popoarele și din toate limbile și vin încă și acuma, și ei au declarat că s'au așezat de partea lui Dumnezeu și a lui Christos Isus și continuă să mărturisească aceasta. Observați acum următoarele cuvinte ale profetului cu privire la ei și faptele bine cunoscute care arată împlinirea profetiei: „Iată-i că vin de departe, unii dela miazănoapte și dela apus, iar alții din țara Sinim [din orientul îndepărtat]“ (Isaia 49:12).

38. Conform făgăduinței mesajul s'a lăsat spre țările orientale ale lumii unde un mare număr de oameni își demonstrează devotamentul pentru Domnul. Acum se vede că acești oameni sinceri de bunăvoință, numiți într'alt loc „Ionadabi“, sunt „alte oi“ ale Domnului care vor forma mulțimea mare de oameni și după dovedirea credincioșiei lor vor trăi vecinic pe pământ. Martorii lui Iehova, rămășița credincioasă, se bucură în suferințele lor că au fost găsiți vrednici să fie servi ai lui Iehova Dumnezeu și să aparțină la clasa cerească. Împreună cu ei se bucură și „alte oi“, membrii clasei pământești. Văzând dinainte această zi, Iehova a făcut pe profetul său să zică în această legătură: „Bucurați-vă, ceruri! Veselește-te, pământule! Izbușiți în strigăte de bucurie, munților! Căci Domnul mângâie pe poporul Său, și are milă de nenorocirii Lui“ (Isaia 49:13). Clasa cerească și cea pământească se bucură împreună.

39. Clasa care apără în mod public cauza lui Dumnezeu și a împărăției sale suferă acum neașteptat din partea lui Satan și a instrumentelor sale. Iehova o iubeste însă și-i arată îndurare. În timp ce Satan, dusmanul, aduce o nenorocire după alta asupra națiunilor

nilor pământului, Dumnezeu mângâie pe poporul său prin cunoștința faptului că el are grije de ei și că fiecare care îndură cu bucurie necaz din pricina dreptății și din pricina numelui său se va bucura de favoarea sa vecinică. De aceea este arătată astăzi clasa pământească cum stă înaintea tronului lui Dumnezeu și înaintea celui care este mai mare ca Iosif și servește cu bucurie pe Cel Prea Înalt. Cu toată ocara și batjocura oamenilor ea continuă să servească cu plăcere refuzând să se plece înaintea oamenilor sau instituțiilor omenești, și dă omagiu lui Christos Isus ca adevăratul Guvernator al lumii care va aduce mântuire tuturor care iubesc într-adevăr pe Iehova Dumnezeu și-l servesc.

40. Diavolul și complicii lui religioși de pe pământ au ținut pe popor de sute de ani în mare întuneric. Acum a sosit ziua când Iehova împrăstie întunericul prin prea iubitul său Fiu și face să lumineze lumina în fața acelor care caută dreptatea și smerenia. Întocmai după cum Iuda a stat înaintea guvernatorului Egiptului și a intervenit în favoarea fratelui său mai tânăr, tot așa își înalță acum oamenii de bunăvoință fața de Dumnezeu, vocile și inimile spre Domnul și se roagă pentru cei ce par a fi în primejdie și pentru cei ce se află în închisoare pentru că servesc pe Domnul în mod dezinteresat și credincios. Din mila lui Dumnezeu ochii oamenilor de bunăvoință vor fi deschiși și mai mult și primesc o înțelegere mai largă a îngrijirii pline de iubire a lui Iehova Dumnezeu pe seama acelor care-l iubesc și-l servesc, și aceasta se va arăta în desfășurarea de mai departe a dramei.

(urmează)

Întrebări pentru studiu

- Alin. 1. Cum s'a pregătit calea spre viață? Cine o poate găsi? Arată motivul pentru starea de închisoare, pentru mânia și pentru inima tristă a celor sinceri din organizațiile religioase numite „biserici”. Ce îngrijire a făcut acum pentru ei?
- Alin. 2. Aplică faptul profetic timpului prezent, că foamea a fost în Egipt și în toate țările din împrejurime, și că Iosif a vândut hrană acelor care au venit că o caute.
- Alin. 3. Cine zice în împlinirea profesiei: „Duceți-vă la Iosif, și faceți ce vă va spune el”? Cum se face aceasta? Cum este urmată această poruncă de aceea la care se referă profetic? Ce importantă este o astfel de ascultare?
- Alin. 4. Compară Geneza 42:2 și aplicarea ei cu porunca profetică a lui Faraon dată Egiptenilor care este scrisă în Geneza 41:55.
- Alin. 5. Ce s'a arătat dinainte prin aceea că Iacob a trimis pe cei zece fii în Egipt, însă din motivul arătat a optit pe Benjamin la sine?
- Alin. 6, 7. Pe cine reprezintă Benjamin și cum? Explică prevederea lui Iacob în ce privește Benjamin. Aplică această parte a dramei și încercarea care a venit din aceasta asupra celor zece frați vitregi?
- Alin. 8. Arată că fiecare din următoarele puncte din darea de seamă divină a fost profetic: a) „În Canaan era foamete”; b) și Iacob din Canaan c) a știut că în Egipt a Iosif grațiu d) și el a trimis pe fiii lui acolo unde e) guvernatorul Egiptului a înmagazinat cereale pentru popor.

Alin. 9—11. Ce s'a arătat dinainte a) prin poziținea lui Iosif în care a fost pus de Faraon după cum este scris în Geneza 42:6? b) prin ceea ce este spus acolo de frații lui Iosif? c) prin faptul că ei numai cu ocazia vizitei a doua în Egipt au aflat de îngrijirea pe care a făcut-o Iosif pentru ei. Arată cum desfășurarea progresivă a adevărului a condus la recunoașterea „mulțimii mari de oameni”.

Alin. 12—15. La ce probă a supus Iosif pe cei zece frați vitregi? În ce scop? Arată împlinirea acestei părți a tabloului profetic.

Alin. 16, 17. La ce probă nouă a supus Iosif după aceea pe frații lui? În ce scop? Arată împlinirea acestei părți a tabloului?

Alin. 18, 19. Aplică asupra timpului împlinirii procedarea profetică raportată în versetele 25 și 26 împreună cu faptul că s'a dat o sumă de bani pentru bucate.

Alin. 20—22. Ce impresie a făcut raportul asupra lui Iacob pe care i l-au făcut fiii lui la întoarcerea lor în Canaan? Ce efect a avut aceasta asupra celor nouă frați vitregi? Ce s'a reprezentat prin aceasta? Ce s'a preumbrit, după cum se poate vedea, prin propunerile care i s'au făcut lui Iacob pentru Benjamin?

Alin. 23—25. Ce răspuns a dat Iacob fiilor lui la rugămintea lor pentru Benjamin? Arată ce înțelepciune s'a arătat în aceasta. Ce aplicare găsește acest tablou?

Alin. 26, 27. Cum împlinesc scopul lor probele la care supuse creaturile? Aplică tabloul profetic raportat în care cei nouă frați vitregi au călătorit înapoi în Egipt împreună cu Benjamin și s'au prezentat guvernatorului cu Benjamin.

Alin. 28. Ce s'a prezis după cât se pare prin aceea că cei nouă s'au întâlnit împreună cu Benjamin înaintea lui Iosif și Iosif a slobozit pe fratele său vitreg Simeon?

Alin. 29, 30. Povestește ce s'a întâmplat când Iosif a văzut că Benjamin a stat înaintea lui! Cum s'a împlinit aceasta?

Alin. 31. Ce se vede în Geneza 43:34? și cum a găsit aceasta împlinire?

Alin. 32—34. De ce însemnare profetică este faptul că frații au dat bani pentru bucatele pe care au voit să le aibă? Spune ce s'a întâmplat după aceea. Ce cerere a făcut Iuda? Cum a fost primită de Iosif? Pentru ce a însemnat aceasta o încercare grea pentru frații vitregi? Cui a servit ea scopul lui Iosif? Ce a prezis această încercare în drama profetică? Arată împlinirea ei.

Alin. 35. Cum se împlinește ordinul profetic al lui Iosif de a pune paharul de argint în sacul lui Benjamin, și cum se împlinește ceea ce a urmat din aceasta?

Alin. 36—38. Arată că faptul că Iacob a făcut răspundere pe Iuda pentru paza credincioasă a lui Benjamin și pentru întoarcerea lui sigură, a fost profetic și este în armonie cu ceea ce a prezis Isus în parabola despre „ovă și capre”. Care este rezultatul care poate fi observat ca dovadă a împlinirii scripturii din Isaia 49:12 care este examinată aici?

Alin. 39, 40. În care sapte observă poporul lui Dumnezeu împlinirea lui Isaia 49:13? Compară aceasta cu prevederea din Apocalips 7:9, 10 și cu intervenirea lui Iosif pentru Benjamin înaintea guvernatorului Egiptului.

INGRIJIRILE LUI IEHOVA

PARTEA IV-a

„Cu să vă scap viața m'a trimis Dumnezeu înaintea voastră” (Geneza 45:5).

IEHOVA nu silește pe nici-o creatură să primească îngrijirile sale grațioase. Cine vine la Dumnezeu și primește binecuvântarea sa trebuie să vină de bunăvoie și bucuros. Din acest motiv este de lipsă ca o astfel de persoană să primească ceva cunoștință despre Iehova și despre îngrijirea lui plină de har pentru împărțirea de viață. În acest scop Iehova trimite prin Christos Isus, funcționarul lui cel mai înalt, pe martorii lui ca să vestească oamenii că Iehova este Dumnezeu și toate îngrijirile pentru neamul omenesc sunt în mâna lui, și că el dăruiește bucuros favoarea sa acelor care aud și o primesc în condițiile fixate de el și apoi sunt ascultători mai departe față de voința lui. Tuturor oamenilor acestora de bunăvoință Iehova le arată acum cine este mai marele ca Iosif și le face cunoscut că viața împreună cu toate binecuvântările ce se țin de ea va fi dată celor ascultători prin Christos Isus. De aceea este scris în Sfâna Scriptură: „Darul fără plată al lui Dumnezeu este viața vecinică în Isus Christos, Domnul nostru”. Precum foametea a bântuit greu în Egipt și în națiunile din jur, tot așa bântuie și acum foamete amară după cunoștința căii spre viață la toți aceia care stau sub stăpânirea lui Satan. Tot așa cum s'a făcut cunoscut Iosif fraților săi la timpul său, trebuie făcut cunoscut acum mai marele ca Iosif, Christos Isus, Mântuitorul omenirii, acelor care doresc dreptatea și viața.

2. Sosise timpul când Iosif a voit să se facă cunoscut fraților lui, și atunci a poruncit tuturor, afară de frații lui, să plece din fața lui: „Și n'a mai rămas nimeni cu Iosif, când s'a făcut cunoscut fraților săi” (Geneza 45:1). Nu arată aceasta cu tărie că numai oamenii de bunăvoință față de Dumnezeu vor fi mântuiți care au o ureche ascultătoare pentru mesajul împărăției și recunosc și primesc pe Christos Isus ca Mântuitorul lumii și se întorc spre el, pe când toți ceilalți vor pieri în cataclismul Armagedonului? Frații lui Iosif au arătat fără îndoială mare încremenire când au recunoscut pe fratele lor pe care l-au vândut ca să fie dus în Egipt; și când a văzut Iosif aceasta le-a zis: „Acum, nu vă întristați și nu fiți mâhniți că m'ați vândut ca să fiu adus aici, căci ca să vă scap viața, m'a trimis Dumnezeu înaintea voastră” (Geneza 45:5).

Lucrând așa Iosif n'a arătat niciun fel de pizmă și nici nu s'a umflat în pene din pricina umilirii fraților lui; el nu s'a rușinat să-i numească frații săi; el n'a arătat nici ură și nici sete de răsbunare din pricina lucrului pe care i l-au făcut, ci, dimpotrivă, l'a arătat plin de iubire și s'a îngrijit să le meargă bine, și a recunoscut bunătatea lui Dumnezeu și mâna lui atotputernică care a schimbat în bine toate cele înămplute. El a recunoscut că a suferit din pricina faptei fraților lui duși pe căi greșite, dar aceasta a fost pre binele lor. Când Iosif s'a făcut cunoscut fratele lui mai tânăr Beniamin a fost la el și Iosif s'a făcut cunoscut tuturor în același timp. Prin aceasta se arată

că toți care s'au așezat de partea Domnului, fie că aparțin clasei cerești sau clasei pământești, țin laolaltă.

4. Iată acum pe scurt faptele care arată împlinirea acestei părți a dramei profetice. Revista engleză „The Watchtower” din 15 Mai 1931 (în românește revista „Revărsatul Zorilor” din 15 August 1931) a transmis poporului Domnului prin îngrijirea lui plină de iubire o cunoștință despre marea dramă profetică cu privire la Mardoheu și Estera. Pentru rămășița credincioasă, aceasta a fost prima descoperire că în rândurile ei s'a aflat un astfel de grup distinct reprezentat de Estera, care grup, după cum arată drama examinată aici, a fost reprezentat și prin Beniamin. Clasele reprezentate prin Mardoheu și Estera au fost făcute cunoscut una cu alta la timpul menționat mai sus. Aceasta se poate compara cu scena în care Iosif se face cunoscut lui Beniamin. Tocmai o lună mai târziu, în Iunie 1931, rămășița lui Dumnezeu a primit la congresul din Londra (Anglia) lămurire în ce privește misterul „omului îmbrăcat într'o haină de in, cu o călimară la brâu și trimis să facă un semn pe fruntea oamenilor”. Atunci a făcut Domnul cunoscut cine sunt oamenii care suspină și gem din pricina urăciunii răvârșite în Babilon, și a descoperit că aceștia formează o clasă pământească, și anume oamenii de bunăvoință sau „alte oi”; aceștia corespund fraților răsculțului Iosif în timpul când li s'a făcut cunoscut, și această clasă trebuie învățată de membri-picioare credincioși ai lui Christos reprezentați de Iosif (Ezechiel 9). Împlut-a această lămurire inimile unșilor lui Dumnezeu cu bucurie? Când participanții la congresul din Londra au auzit interpretarea acestei profesii au chiuit de bucurie și au fost atât de entuziasmați de perspectiva care le-a stat înaintea încât unul dintre ei a zis imediat după întrunire: „Noi am fi fost în stare în bucuria noastră să ieșim imediat afară și să surim peste ziduri”. O lună mai târziu, în Iulie 1931, a fost făcut cunoscut la congresul din Columbus (Ohio) acelaș tablou profetic al lui Ezechiel la adunarea de acolo. În lagărul pionerilor care a fost așezat pe terenul ce a aparținut clădirilor în care s'a ținut congresul a fost o astfel de bucurie din cauza tabloului privitor la Estera încât pionerii de bucurie au spânzurat o păpușă care a reprezentat pe bătrânul Haman. La acelaș congres a fost vestit în mod public mesajul „Speranța lumii” și a fost transmis prin radio în întreaga țară acest adevăr din Cuvântul lui Dumnezeu a însemna hrană din belșug pentru lumea ce a suferit de foamă și mai cu seamă pentru oamenii de bunăvoință. În aceeași zi a fost descoperită și relațiunea strânsă a rămășiței (reprezentată de Rut și de Estera și după cum vedem noi acum și de Beniamin) cu mai marele ca Iosif, și anume prin adoptarea rezoluțiunii despre „numele nou”, și aceasta s'a făcut cu chiote și lacrimi de bucurie. La acel congres a fost descoperit pentru prima oară în America tabloul profetic despre „omul cu călimară”, și după aceea a urmat imediat anunțarea

că s'a editat cartea „Justificare“ și se poate începe răspândirea ei. Acel congres nu s'a terminat în Columbus, și serviciul plin de bucurie făcut pentru Domnul s'a continuat încă trei zile în întruniri care s'au ținut în nouă orașe diferite ale țării. La puțin timp după aceea a apărut în „revistă“ explicarea dramei lui Rut care a confirmat drama lui Estera. În revista engleză „The Watch Tower“ (iar în românește în revista „Vestitorul numelui lui Iehova“ din 15 Decembrie 1932 și 1 Ianuarie 1933) a fost publicat adevărul despre curățirea templului care este sprijinit cu totul de Sfânta Scriptură. Când Domnul a pus pe masă aceste adevăruri pentru membrii poporului său, ei au știut să aprecieze mai mult decât oricând înainte declarațiunea lui Iosif care se referă la mai marele Iosif, și anume: [„Spre a scurta zilele necazului și] ca să vă scap viața m'a trimis Dumnezeu [pe Christos Isus în templu] înaintea voastră“. Atunci a înțeles rămășița mai bine decât oricând că scurtarea necazului a avut de scop să-i permită să vestească „evanghelia această a împărăției“, și să deie ocazie la „alte oi“ să fie mântuite prin aceea că se refugiază la Christos. Aste adevăruri mari sunt descoperite rămășiței credincioase și ea le transmite la „alte oi“ și așa se bucură cu toții împreună, căci văd cu toții că „dacă aceste zile n'ar fi scurtate nimeni n'ar fi mântuit“. Ziua Armagedonului se apropie și numai oamenii care căută dreptatea și smerenia au făgăduința că vor creștina în decursul acelu necaz și salvați.

5. După aceea Iosif a descoperit faptul că întreaga drama aceasta profetică a fost condusă de Iehova pentru ca oamenii să fie luminați la timpul său despre îngrijirea pe care a făcut-o pentru ei spre a dobândi viața veșnică. „Așa că nu voi m'ati trimis aici, ci Dumnezeu; El m'a făcut ca un tată al lui Faraon, stăpân peste toată casa lui, și cărmuitorul întregii țări a Egiptului. Grăbiți-vă de vă suiți la tatăl meu, și spuneți-i: Așa a vorbit fiul tău Iosif: Dumnezeu m'a pus domn peste tot Egiptul; pogoartă-te la mine și nu răbovi fi (Geneza 45:8, 9).

6. Ca împlinire a acestui tablou profetic Iehova a trimis pe Christos Isus spre a mântui lumea. El l-a trimis în templu „ca să scape viața“; el a făcut, pe Christos Isus „Părinte vecinic“ spre folosul tuturor supușilor împărăției și l-a instalat ca Domn și Cap peste casa lui regală și ca Stăpânitorul legitim al lumii. Împărăția lui este speranța lumii, și în numele lui Christos vor nădăjdui națiunile. O altă speranță nu există, deoarece aceasta este îngrijirea lui Dumnezeu și ea este cu totul suficientă și perfectă. De când Domnul a descoperit rămășiței și clasei „altor oi“ adevărurile citate mai sus, ei înțeleg cu atât mai clar aplicarea următoarelor cuvinte profetice ale lui Iosif care se împlinesc la mai marele ca Iosif“: toată slava pe care o am în Egipt, și tot ce ați văzut; și aduceți aici cât mai curând pe tatăl meu“ (versetul 13). Tuturor acestora le apare acum slava lui Christos Isus în întreaga lume. Cuvintele profetice arată limpede în acest loc că atât rămășiței cât și „altor oi“ care au să s'a impus datoria „să se grăbească“ și să anunțe mesajul tuturor la fiecare ocazie ce li se prezintă că să

păată cunoaște îngrijirea plină de har a lui Dumnezeu pentru mântuirea oamenilor ascultători.

7. Iosif a zis apoi fratilor săi că mai sunt cinci ani de foamete, că ei trebuie să se grăbească și să înștiințeze pe tatăl lor, și că ei toți, tatăl său și familia lui să vină în Egipt și să fie aproape de Iosif, de guvernator, „și astfel nu vei pieri, tu, casa ta, și tot ce este al tău“ (Geneza 45:8—11). Aceasta arată că în timpul când cel mai mare ca Iosif, care este reprezentat de Iosif, se face cunoscut, trebuie făcut încă mult lucru din partea Domnului Isus prin rămășița lui pământească spre binele acelor care vor trăi pe pământ.

8. În anul 1931 a fost arătat rămășiței credincioase o clasă căreia trebuie să i se deie hrană. În acel timp „mulțimea mare de oameni“ n'a fost cunoscută încă ca o astfel de clasă. Faptul că Iosif a chemat să vie întreagă casa lui Iacob inclusiv familiile fraților lui vitregi, arată că rămășița după anul 1931, când s'a descoperit clasa pământească (cu care are a se ocupa acum), trebuie să ajute mai departe, acestor clase care suferă de foamete. Tocmai aceasta a avut loc și se face acum mai departe. Rămășița a înțeles din anul 1931 că ea trebuie să meargă prin teritoriul „creștinătății“ și să învețe pe cei ce flămânez după dreptate: totuși este interesant de a observa aci că „mulțimea mare de oameni“ n'a fost identificată ca o astfel de clasă, și n'a fost făcută cunoscută clasei unse înainte de 31 Mai 1935 în timpul congresului din Washington (D. C.). De atunci încolo s'a întreprins o acțiune organizată spre folosul „mulțimii mari de oameni“ și a fost continuată cu zel tot mai mare spre a-i atrage atențiunea asupra adevărilor Cuvântului lui Dumnezeu, aceasta se face în timp ce Domnul însuși strânge pe mulțimea mare de oameni în turmă unde primește pâine din belșug.

Intrebări pentru studiu.

Alin. 1. Cum poate ajunge neamul omenesc la îngrijirile pline de har ale lui Iehova? Cine va trage folos din aceasta? Care parte a acestei drame profetice se împlinesc acum, și cum?

Alin. 2—4. Ce dovadă puternică și importantă este cuprinsă în Geneza 45:1? Ce fapte importante sunt descoperite în raportul cuprins în versetul al cincilea? Relatează pe scurt faptele care arată împlinirea acestei părți a dramei profetice.

Alin. 5, 6. Arată împlinirea tabloului profetic care este raportat în versetele 8 și 9, și aplicarea cuvintelor profetice ale lui Iosif care se împlinesc la mai marele Iosif.

Alin. 7, 8. Mai erau încă cinci ani de foamete și de aceea s'a trimis la toată familia lui Iacob invitarea urgentă să vină în Egipt. Ce însemnare profetică a avut această

(Urmare)